GUDS
RIKE
Finn Arne Imsen

GUDS RIKE

I sin undervisning utvecklar maranatapredikanten Arne Imsen grundligt vad det praktiskt kan innebära för den som blir medborgare i detta himmelska rike och vill ta lärjungaskapet på allvar. Han utmanar varje kristen att pröva vad trons konsekvenser kan medföra i familjeliv, församlingsliv, arbetsliv och samhällsliv:

"Vi ställs inför Guds rikes oerhörda, totala anspråk. Guds rike kräver inte tio procent av dina medel och din tid, eller några timmar i veckan av dina krafter. Guds rike vill ha allt! Allt eller intet. Där finns inte rum för diskussioner. Och så allvarligt är valet mellan Guds rike och allting annat, så Jesus säger att till och med de ömmaste band måste klippas."

I slutet av 1970-talet hade Arne Imsen en hel del bibelstudier om Guds rike. Några av dem har här redigerats till denna ytterst aktuella skrift.

BMC-förlag

GUDS RIKE

GUDS
RIKE

Finn Arne Imsen

BMC-förlag
Box 201 34, 161 02 BROMMA
Tel: 08-627 55 55, Fax 08-98 21 39

Av Arne Imsen har tidigare utgivits:
Har Lewi Pethrus rätt (1962)
I världen men icke av världen (1964)
Tid att vakna (1965)
Fruktad Frihet (1970)
Från död till liv (1970)
Låt dig inte luras av homosexmaffian (1:a utg 1982)
Kärleksfull aga (1:a utg 1991)
Bannlyst Frihet (1995)
Vedergäll Babylon (1999)

GUDS RIKE
Copyright © 2000 BMC Förlag
Sättning och tryck: BMC Tryck, Bromma, 2000
Typsnitt: Times New Roman
Utgiven av BMC Förlag

ISBN 91-971087-4-X

Innehåll

Förord 6
Den stora utmaningen 7
Vårt behov: Gudsgemenskap 19
Vad del har vi i himmelriket? 28
Guds rikes resurser 41
Vilken grupp tillhör du? 53
Urkristet församlingsliv 67

Förord

I slutet av 1970-talet hade Arne Imsen en hel del bibelstudier om Guds rike. Några av dem har här redigerats till en skrift.

I sin undervisning utvecklar maranatapredikanten grundligt vad det praktiskt kan innebära för den som blir medborgare i detta himmelska rike och vill ta lärjungaskapet på allvar. Han utmanar varje kristen att pröva vad trons konsekvenser kan medföra i familjeliv, församlingsliv, arbetsliv och samhällsliv.

Det var efter att ha lyssnat på dessa bibelstudier, som en grupp föräldrar 1977 beslutade att ta sina barn ur den allmänna skolan och börja med hemundervisning. Denna undervisning, under namnet Pilgrimsskolan, ingår som en naturlig del i Maranataförsamlingens arbete.

Förkunnelsen inspirerade också till andra initiativ, exempelvis gemensamma företag, där trossyskon tillsammans arbetade för sin försörjning. Detta tillsammans med en enkel livsstil enligt den urkristna församlingens mönsterbild, gör det möjligt för församlingen att stå fri från samhällets subventioner och dess styrningseffekter, som i vår tid blir allt tydligare och hotfullare.

GUDS RIKE rör alltså frågor som blivit allt mer aktuella under de år som förflutit sedan undervisningen gick ut i Maranataförsamlingen.

Bromma, maj 2000

Stina Fridolfsson

Den stora utmaningen

När vi börjar studera Nya Testamentet, upptäcker vi att ingenting av det som anses nödvändigt för andlig verksamhet finns i vad Jesus gjorde. Han var inte på samma sätt som vi tids-, rums- eller metodfixerad.

Jesus undervisade, han avslöjade okända hemligheter för människorna, och predikade evangelium om Riket. Han kom inte med fredserbjudanden till denna tidsålders gud eller denna världens furste, utan han kom egentligen med en total krigsförklaring. Det är självklart att om två riken är i krig med varandra, så överlämnar inte rikena sina stridsplaner åt motparten.

Man avslöjar inte sin taktik och strategi. Man talar inte heller om när och var man skall sätta in sina operationer. Den är spion som försöker få reda på militära hemligheter för att gå fiendens ärenden och på det sättet göra sig skyldig till förräderi. Guds rike är inte ett tänkt, symboliskt; utan ett verkligt rike. Och när Jesus trädde fram, så var det med Guds rikes myndighet och makt.

Överallt där Jesus fanns, blev det konfrontation. Den visade sig på många sätt. Eftersom människorna utgör operationsbas för dessa riken, så kom de i mötet med Jesus att mycket snart avslöja på vilken sida om gränsen de stod. Många trodde sig vara Guds rikes medborgare, då de egentligen var dess fiender. Framför allt många av dem som var etablerade i religionens olika verksamhetsgrenar. Och Jesus framträdde på ett sätt som också strategiskt var oerhört betydelsefullt.

Då Jesus gjorde något som inte ingick i det vanliga religiösa mönstret, föll många ur sina roller, och visade sig vara Jesu fiender. Många synagogföreståndare irriterade sig över

att han gjorde under på sabbaten. Andra var förargade över hans metoder, därför att de var fixerade vid sakrala mönster. Metoderna i deras religionsutövning hade på något sätt drivits dithän att de i sig själva var sakrala.

Just i sin fixering vid metoder och tider visade människorna att de inte förstått vad Guds rike var. Guds rike kan inte i första hand handla om former, utan om innehåll. Då Jesus gjorde under, fanns det människor som angrep honom för att han gjorde under på felaktiga tider och felaktigt sätt. De tyckte att hans metoder var profana och ovärdiga. Man tyckte understundom att de överskred anständighetens gränser.

Jesus gjorde under i synagogan och störde föreståndaren, han gjorde under på torgen och skapade förvirring; han gjorde under i hemmen. Dessutom gick Jesus till platser det inte anstod en profet och lärare att gå. Han umgicks med syndare och publikaner. Han inte bara gick till dem, han satte sig till bords och åt tillsammans med dem! Det passade definitivt inte att en lärare i Israel betedde sig på det sättet. Och så visade det sig att trots att man upprätthöll en yttre, from stil, så var man Gudsrikets fiender.

Många tyckte också att Jesus borde tukta och fostra sina lärjungar bättre. Han tillät dem stimma för mycket i vissa sammanhang. De ropade hejdlöst: ”Hosianna, Davids son! Välsignad vare han som kommer i Herrens namn!” Man ville ha en mera stillsam och stämningsmättad gudstjänstform.

Dessa förhållanden har inte ändrats särskilt mycket. Vi ser också i vår tid människor som hela tiden är så upptagna med yttre arrangemang, att de aldrig kommer fram till det som är centralt och viktigt. Då Jesus hade gjort ett under - åtminstone var det så i början av hans verksamhet - så förbjöd han dem som upplevt det att berätta om det. Det är

ingen tillfällighet att Jesus handlade så. Vi hindras ofta att uppleva Guds rikes realiteter, därför att vi har gammaltestamentliga modeller och schabloner ingjutna i vårt sinne. Man ska vallfärda till heliga orter och möta heliga män.

När Jesus trädde fram, så vände han upp och ner på dessa föreställningar. Människorna skulle inte komma till Guds rike, utan Guds rike skulle komma till dem! Jesus ville inte att skarorna skulle söka upp honom. Han ville komma till den enskilde. Vi tänker så annorlunda. Vi vill till Amerika och möta orakler och mirakler, och vi vill åka till Jerusalem och andra heliga platser för att uppleva stora under. Det är Gamla Testamentet som vi på detta sätt repeterar också i vår religion.

När Jesus träder fram, kommer han som härold för Guds rike. ”Guds rike har kommit till eder!” sa han. Här ligger en väsentlig och oerhörd hemlighet. Jesus klargjorde att det inte var fråga om att starta en massrörelse. Jesus ville söka upp individerna. Han ville inte möta människorna i en främmande miljö, utan i deras hem, deras egna gator, torg och arbetsplatser.

Vi är så inkörda i verksamhetsmaskineriet, så vi har svårt förstå att något kan ske på annat sätt än efter det program vi gjort upp.

Om inte någon människa blir frälst, döpt eller andedöpt, så kommer vi i alla fall att låta verksamhetsprogrammet fortsätta som vanligt. Verksamheten kan hålla på så i hundra år, bara det finns tillräckligt många funtionärer att sköta om den! Det är fruktansvärt märka att till och med unga människor kan bli helt fixerade och fastlåsta. Det är ingen mening samlas bara för att mottaga en och annan välsignelse. Vi borde komma tillsammans, med mängder av erfarenheter. Berätta vad vi varit med om ute i det dagliga livet, där var och en av oss sett människor komma till tro på Jesus

Kristus; där vi har använt Andens gåvor till helbrägdagörelse av sjuka, eller gjort andra kraftgärningar.

I Matteus 9 läser vi från vers 35:

”Och Jesus gick omkring i alla städer och byar och undervisade i deras synagogor och predikade evangelium om riket och botade alla slags sjukdomar och allt slags skröplighet. Och när han såg folkskarorna, ömkade han sig över dem, eftersom de voro så illa medfarna och uppgivna, `lika får som icke hava någon herde’ Därför sade han till sina lärjungar: ’Skörden är mycken, men arbetarna äro få. Bedjen fördenskull skördens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd’.”

Hela detta kapitel är ett referat ifrån Jesu verksamhet. Den ena händelsen avlöser den andra, och vi förstår att detta urval är gjort av den helige Ande. Här ser vi Guds rike manifestera sig. Guds rike skulle legitimera sig, och Jesus hade sitt alkreditivbrev från Fadern. Detta alkreditivbrev överlämnade han åt människorna. Han talade om vad som var Faderns avsikter, men han visade oss också i gärning vad han som Faderns ambassadör representerade.

Jesus gick inte ut och angav en tidpunkt han skulle komma till den ena eller andra platsen, dit han rekommenderade människorna att samlas. Människorna han ville komma i kontakt med, skulle inte ha den minsta chans att gardera sig. Det stora felet med våra sammankomster, är att människorna vi möter i dem är alldeles för välgarderade. De vet redan genom annonsen vem som ska predika och vad mötet ska handla om. Problemet för oss är att människor inte är vana vid någon annan form av möten. Gud vill leda oss var och en in i missionsuppgifter i vår vardag. In i sammanhang, där annars inte evangelium förkunnas, för att där proklamera Guds rikes hemligheter.

Jesus övergav inte samvaron med sina lärjungar. Han hade sina bibelstudier med dem. Men hans verksamhet var inte begränsad till detta. Sedan han undervisat sina lärjungar,

gick Jesus ut till människorna. Allt hade sin tid. Då bibeln beskriver det som skedde i nationens liv för gudsrikets synliggörelse, finns inga tidsangivelser. Ingen kom förberedd och garderad, för ingen kom egentligen till Guds rike. Guds rike kom till människorna.

I början av Matteus 9, vers 9, läser vi:

> ”När Jesus därifrån gick vidare fram, fick han se en man, som hette Matteus, sitta vid tullhuset. Och han sade till denne: `Följ mig.’ Då stod han upp och följde honom. När han därefter låg till bords i hans hus, kommo många publikaner och syndare dit och voro bordsgäster där, jämte Jesus och hans lärjungar. Men då fariséerna sågo detta, sade de till hans lärjungar: ’Huru kan eder mästare äta med publikaner och syndare?’ När han hörde detta, sade han: ’Det är icke de friska som behöver läkare, utan de sjuka. Men gån I åstad och lären eder vad de orden betyda: ’Jag har behag till barmhärtighet och icke till offer.’ Ty jag har icke kommit för att kalla rättfärdiga, utan för att kalla syndare.’ Därefter kommo Johannes lärjungar till honom och sade: ’Varför fasta icke dina lärjungar, då vi och fariséerna ofta fasta?’”

Jag tror inte vi är medvetna om hur vi ständigt tenderar att begränsa bibeltextens innehåll. Vi reducerar budskapet genom att ha alldeles för trånga cirklar. Texten uppenbarar hur de här två rikena konfronterar och omöjliggör varandra.

> ”Jesus svarade dem:
>
> ’Icke kunna väl bröllopsgästerna sörja, så länge brudgummen är hos dem? Men den tid skall komma, då brudgummen tages ifrån dem, och då skola de fasta. Ingen sätter en lapp av okrymt tyg på en gammal mantel, ty det isatta stycket skulle riva bort ännu mer av manteln, och hålet skulle bliva värre. Ej heller slår man nytt vin i gamla skinnläglar; om någon så gjorde, skulle läglarna sprängas sönder och vinet spillas ut, jämte det att läglarna fördärvades. Nej, man slår nytt vin i nya läglar, så bliva båda delarna bevarade.’”

Det är två ting som här utesluter varandra. Därför måste

de skiljas från varandra. Vad ville Jesus säga? Vi är fixerade i former och mönster; så fastlåsta i det yttre beteendet, att vi inte kan acceptera något annat. Förnyelse innebär inte bara att innehållet blir nytt. Det innebär också att själva livsformen blir annorlunda. Många kan inte bli förnyade, därför att de är alldeles för fixerade vid formen. Gudstjänstformen, mötesformen, eller andra, yttre ting. Men innan man blir fri ifrån detta, kan man inte ta emot det nya.

En del säger att Jesus i detta sammanhang talar om uppbrottet från judendomen. Ja, visst har denna text med judendomen att göra. Men det är med kristendomen som det är med judendomen. Då kristendomen har stelnat i former, behöver vi vara med om samma upplevelse som judarna: Förnyelse genom att vi kommer ifrån de gamla mönstren, de gamla riterna och de gamla lokalerna.

Vi behöver komma bort från salarna och kyrkorna; se att Guds rike fungerar utanför alltsammans det människorna har skapat och heligförklarat. Om man börjar proklamera Guds rike utanför de områden där Guds Ord tidigare predikats, upptäcker man till sin stora förvåning, att precis överallt där man ställer sig rakt upp och ner och proklamerar Guds rike, där fungerar det! Vi fortsätter läsa från vers 18:

> ”Medan han talade detta till dem trädde en synagogföreståndare fram och föll ned för honom och sade: ’Min dotter har just nu dött, men kom och lägg din hand på henne, så bliver hon åter levande. ’Då stod Jesus upp och följde honom med sina lärjungar. Men en kvinna, som i tolv år hade lidit av blodgång, närmade sig honom bakifrån och rörde vid hörntofsen på hans mantel. Ty han sade vid sig själv: ´Om jag allenast får röra vid hans mantel, så bliver jag hulpen.’”

Här möter vi kontrasten till allt kyrkoliv. Här är uppståndelselivet verksamt mitt inne i den verklighet där människan lever. Inte i en sakral helgedom, men i hemmet,

på platsen där hon rör sig. Dit kommer Jesus med befrielse. Han sade inte: ”Nu ska vi samlas i Jerusalem till en jättekonferens, och där ska vi se på mirakler!” Han sade inte: ”Spring ut och berätta för alla att ni har blivit botade, så att människor kan komma med sina förväntningar till mig!” Han ville inte att de skulle komma till honom. Han skulle komma till dem!

Vi läser om hur Jesus gick omkring i synagogorna. Han lade inte in en ansökan till överrabbinatet i Jerusalem och begärde tillstånd att få besöka synagogorna. Och ändå står det att Jesus predikade med makt och myndighet. Han gick in i synagogorna utan att ha något tillstånd från någon myndighet. Han predikade och blev förkastad eller utdriven. Vi har fastnat i både religiösa och profana regelsystem som snärjer oss så att när vi ska predika evangelium, måste vi vänta tills en polismästare behagar ge oss tillstånd till det. Men det är inte säkert att den tid polismästaren anslår är Guds tid.

Kanske Gud vill att vi ska gå vid en tidpunkt till en plats där det inte finns något tillstånd, men där finns en behövande människa, som ska hjälpas på ett sätt och i ett ögonblick som inte är annonserat vare sig i en tidning eller på något annat vis. Man har bara drivits dit på Andens tillskyndelse. Detta är Guds rikes chockmetod! Vi återvänder till bibeltexten:

> ”Då vände Jesus sig om, och när han fick se henne, sade han: ’Var vid gott mod, min dotter; din tro har hjälpt dig.’ Och kvinnan var hulpen från den stunden.

Sedan fortsätter skildringen med hur Jesus kom till synagogföreståndarens hus, och mötte flöjtblåsarna och den sörjande skaran. Flöjtblåsarna representerade nästan den professionella sorgen. När en människa dött, skulle det gå till på det här sättet. Man hade lärt sig ceremonin, och behärskade den till fulländning. Flöjtblåsarna var de av folket

som höjde klagolåt. Men allvaret och djupet i delaktigheten märker vi, när vi läser texten, ty på ett ögonblick förvandlas hela den klagande hopen till en skara hånfulla gycklare.

> ”När Jesus sedan kom in i föreståndarens hus och fick se flöjtblåsarna och folket som höjde klagolåt, sade han: ’Gån bort härifrån; ty flickan är icke död, hon sover.’ Då hånlogo de åt honom.”

Vägen från klagolätet till hånleendet är sannerligen inte lång. De rätta orden avslöjar hur ytlig människan är. De rätta orden visar vad som bor i hennes inre. Nu kom Jesus med just en sådan chockbehandling. Rakt in i sorgehuset uttalade han opassande, helt otänkbara och omöjliga ord. Han sa: ”Hon sover”. På det viset underkände han hela ceremonin.

Han såg ting som de andra inte kunde förstå. Han kom inte för att göra sorgehögtiden mera dekorativ och trivsam. Han kom inte för att lätta upp stämningen. Han kom för att väcka upp den döda! Här är skillnaden mellan religionen och Guds rike. Religionen kan lätta upp stämningen. Den kan också kultiveras till en slags delaktiggörelse. Den kan gråta med, om det ingår i ceremonin. Den kan också le om det behövs i ceremonin. Men så kommer Jesus. Inte med något nytt moment för att göra stämningen lättare, eller för att bidraga till att ceremonin blir vackrare.

Jesus kom och sa: ”Hon sover!” Då började de gråtande att gyckla och flabba. Han drev ut alla professionella gråterskor. Sedan gick han in och tog flickan vid handen. Då stod hon upp, och flickan återlämnades till föräldrarna. Ryktet om detta gick ut över hela landet. Jesus kom för att legitimera Guds rike. Det går inte komma med söta ord till en värld av fientlighet, där satan har ockuperat människorna. Det går inte med sentimental gråt och yttre ceremonier att visa delaktighet i lidandet.

Guds rike måste få uppenbara sin kraft. Då är frågan den

i vad mån vi har den kraften. Många gånger har vi byggt kyrkor för att komma undan Guds rikes kraft. För att sitta säkert och välgarderat, så att Guds rike inte ska nå oss med sina realiteter. Istället får vi då alla dessa religioner och ceremonier på det primitiva eller kultiverade planet. Vi blir invigda i religionens hemligheter och mysterier.

Kapitlet vi börjat studera fortsätter så här:

”När Jesus gick därifrån, följde honom två blinda som ropade och sade: ’Davids son, förbarma dig över oss!’”

Och vi vet att de fick tillbaka sin syn. Några verser längre fram läser vi:

”När dessa voro på väg ut, förde man till honom en dövstum som var besatt. Och när den onde anden hade blivit utdriven, talade den dövstumme. Och folket förundrade sig och sade: ’Sådant har aldrig förut varit sett i Israel. Men fariséerna sade: ’Det är med de onda andarnas furste som han driver ut de onda andarna.’”

Det var alltså facit. Fariséerna hade förklaringar, och garderade sig på ett utomordentligt perfekt sätt. De förklarade hela den verksamhet Jesus hade som ett resultat av en ond andevärld.

Man kan fråga: Hur kan teologer fara så vilse? Och hur kan religiösa människor tala på det viset? Jag svarar: Det är sällan teologerna inte far vilse! Det är viktigt att vi går till Ordet och lär av det. Vi måste börja lära av Jesus Kristus genom att fråga honom: Vad vill du med våra liv? Vad har du för planer med oss i denna tid? Guds Ord har sagt att evangelium om Riket skall bliva predikat för alla folk. Då gäller det för oss att bliva Guds rikets härolder! Vill du bli budbärare och proklamera Guds rike och demonstrera dess gärningar? Detta är Faderns vilja, och därför måste du komma i harmoni med hans Son, så att du kan göra Hans gärningar!

Jesus kom helt oannonserad, utan några förberedelser.

Han bara stod där, mitt i människornas situation. Den ena gången var han i tullhuset, den andra gången i synagogan. Vem gav Jesus rätt att gå in i tullhuset och etablera samtal med tullarna? Han gick rakt fram till Matteus som satt i tullen och sa: Följ mig! Så tog Jesus Matteus från arbetsplatsen! Guds rike kommer inte för att diskutera lämpligheten av att göra det ena eller det andra, utan det kommer med befallning: Tag emot! Följ mig! Vi kan inte diskutera om det passar sig eller om det är lämplig tidpunkt. Guds rike finns plötsligt där, och befaller: Följ mig! Och då måste man följa. Det är inte säkert att tillfället kommer igen. Vi disponerar inte dessa realiteter. Det är Gud som ger oss dem som gåvor.

Om vi inte tar emot gåvorna med tacksamma hjärtan, så kan vi inte använda dem efter eget gottfinnande. ”Herre, låt mig först begrava min döde fader!” Jesus sa: ”Låt de döda begrava sina döda. Kom du och följ mig!” Förklara detta, den som kan! Vi kan ju tolka om detta sammanhang, så att det verkar mindre anstötligt. Men faktum var att det gällde ett dödsbo. Många saker skulle ordnas. Många hänsyn borde tas. Men Jesus drog ett streck över alltsammans, och sade: ”Det är viktigare för dig att följa mig. Så låt de döda begrava sina döda!” En levande kan inte dela den sorgen.

Det fanns andra som sa så här: ”Mästare, vi vill följa dig!” De sa det oreflekterat. Då sade Jesus: ”Rävarna hava kulor och himmelens fåglar hava nästen. Men Människosonen har ingen plats där han kan vila sitt huvud.” Vilka rävar talar han om? De tvåbenta, naturligtvis. Det finns maximalt utrymme för rävaktighet och falskhet i världen. Men för det levande ordet finns knappast något utrymme. Det finns utrymme för onda andar, lögner och falska läror, men det levande Ordet är hemlöst. Men så säger Jesus: ”Vill du öppna ditt hjärta och låta mitt Ord flytta in i

dig?" Här möter människan ett omutligt ansvar.

Vid ett annat tillfälle kom en man och frågade: "Mästare, vad skall jag göra för att få evigt liv?" "Gå och sälj allt vad du har och ge åt de fattiga", var Jesu svar. "Kom sedan och följ mig, så skall du få en skatt i himlen!"

Alltsammans detta har vi förändrat dithän att det passar oss. Vi behöver inte ändra oss i förhållande till texten, vi ändrar bara på texten så att den passar oss! Liberaliserar och modifierar. Så sitter vi där med förfalskade texter, tryggt i vår falska religion, med Jesus långt utanför. När Jesus sade: "Gå bort och sälj allt vad du har!" så menade han inte något annat än det han sade. Men det heter vidare i text-sammanhanget att mannen gick bedrövad bort.

Vi ställs inför Guds rikes oerhörda, totala anspråk. Guds rike kräver inte tio procent av dina medel och din tid, eller några timmar i veckan av dina krafter. Guds rike vill ha allt! Allt eller intet. Där finns inte rum för diskussioner. Och så allvarligt är valet mellan Guds rike och allting annat, så Jesus säger att till och med de ömmaste band måste klippas. Relationerna till far och mor, syster och bror, kan inte normaliseras på annat sätt än att Guds rike kommer först. En del tror att man kommer in i onaturliga och onormala förhållanden när man fått sitt förhållande till Guds rike att harmoniera. Det ser så ut. Vi är nämligen vanligtvis felaktigt invävda och inväxta i så många relationer vi måste frigöras ifrån.

Om man inte blir självständiggjord, kommer man att bindas av människor; särskilt sina närmaste, till dess att man går förlorad. Ska man ha normala relationer till far, mor, syster och bror, då måste man söka Guds rike först, säger Skriften. Därför talar också Jesus på ett förödande kategoriskt vis. Han säger: "Den som kommer till mig och därvid icke hatar fader och moder, syster och broder, och därtill

sitt eget liv, kan inte vara min lärjunge." Det är alltså till och med fråga om självlivets död! "Och den som icke var dag tager sitt kors på sig och efterföljer mig, han kan icke vara min lärjunge."

Guds rike tar allt. Men Guds rike ger också allt. Jesus sa inte: "Söken först ingenting, så skall allt detta andra tillfalla eder!" Många kristna uppträder som om Jesus sagt så. Men han sa: "Söken först Guds rike!" Och Guds rike är mera än allting! Mera än allt världen har att bjuda på. Söka Guds rike först, är inte detsamma som att bli av med allting och söka ingenting. Guds rike är att få allting, för Guds rike är allt! Jesus kom in i synagogan. Han begärde inte förestån-darens tillåtelse; han gick bara in. Vad hade han fått sin makt och myndighet ifrån?

Man bad honom om att få se hans rekommendationsbetyg. Vilket seminarium har du gått igenom? Vilken bibelskola? Vem har varit din lärare? Får vi se? Jovisst fick de se! Je-sus bjöd de onda andarna vika! Jesus lade händerna på de sjuka, så att de reste sig upp! Människorna fick se. Visst var han ordinerad! Visst hade han makt och myndighet! Men försök att härleda den! Den står endast att finna hos Fadern som sände honom.

Jesus gick in i synagogorna. Så gick han in på arbetsplat-serna. Med vilkens tillstånd gjorde han det? Han ryckte loss ur arbetslivet skötsamma män som skulle kunna göra mycket mera, om de stannade kvar och försökte förbättra miljön på arbetsplatserna. När Matteus blivit en god kristen, kunde han ju göra mycket mer i tullhuset än genom att följa Jesus. Han kunde påverka miljön och förbättra atmosfären bland publikanerna. Men, nej. "Följ mig!" sa Jesus. Matteus fick alltså inte ett anställningskontrakt att skriva under, med ga-rantier för åren som följde. Inte heller någon fackförenings-bok, eller ett medlemskort i en kyrka. Han fick gå på Jesu ord. Och så fick han dela Jesu liv - och död.

Vårt behov: Gudsgemenskap

Jesus kom inte för att ge liv åt en redan etablerad religion. Han kom inte för att ge vissa nya värden av estetiskt och etiskt innehåll åt den etablerade religionen. Jesus kom med något nytt - han kom med ett rike! Han proklamerade och demonstrerade sitt rike. Han förklarade totalt krig mot det bestående. Hela den religiösa värld som existerade, upplevde därmed Jesus som en fiende, och i realiteten var han ju det.

När Jesus proklamerade Guds rike, fann han det naturligtvis nödvändigt att ge detta rike sitt alibi. Det måste legitimera sig. Det räckte inte med att man talade, därför måste man också handla. Den som hade en uppfattning om religiösa ting och stod inför något helt nytt, kunde inte övertygas, om inte det som kom representerade något annat och högre än det han redan ägde. Det som skilde Jesu verksamhet ifrån all annan, var att Jesus inte kom med former - han kom med livet. Han förkunnade och fortplantade detta liv.

Jesus var föga religiös. Man sade om de första kristna att de var ateister. De skilde sig från judendomen och från mångguderiet i hedendomen. Man talar i religiöst, teologiskt språk om monoteismen, då man tillbeder en gud. Polyteism är mångguderi. I judendomen tillbad man en gud, Jehova. Men det här nya fenomenet, kristendomen, och människorna som omfattade den, kunde man inte riktigt placera. De kunde inte placeras i judendomen, och ännu mindre i hedendomen.

Då man försökte analysera vad de egentligen representerade, sade man om dem att de var ateister - fritänkare.

Man kallade dem gudlösa. I jämförelse med allting annat var Jesus enastående. Han verkade föga religiös, både i språk och åthävor. Hela hans uppträdande skilde sig radikalt från all annan verksamhet. Jesus sa så här: ”Se, jag sänder eder som får mitt in ibland ulvar”.

Jesus gjorde klart för sina lärjungar att de skulle vara i ett förfärligt underläge. Och så fortsatte han: ”Varen förden-skull kloka såsom ormar och menlösa såsom duvor.” Det är inga fina förebilder Jesus ger sina lärjungar, när han uppmanar dem att vara såsom ormar. Hur skulle de kunna nå fram med budskapet och uträtta något i ett fysiskt underläge? Men Jesus förklarar att om man har ett fysiskt underläge, så måste man komma dithän att man får ett andligt och psykiskt övertag, så att man aldrig låter sig förskräckas av fienden.

Jesus talar om ormar som ett ideal i vissa situationer. Vara kloka såsom ormar. Då kan man fråga sig vad Jesus egentligen tänker sig. Varje människa är i en värld för sig, och omger sig vanligen med skal, attityd, mönster och beteenden. Alltsammans detta tillhör hennes yttre liv, och detta i hennes yttre kan vara helt annorlunda än hennes inre.

Varenda människa är dessutom omgärdad av regler. En del av religiösa regler, andra av profana regler som har givits för att möjliggöra samlevnaden. Men ibland frågar man sig om människan är till för reglernas skull, eller reglerna för människorna. Mängder av regler och förordningar avgränsar och avskärmar människans frihet och möjligheter att röra sig. Det är både skrivna och oskrivna lagar vi hela tiden har att ta hänsyn till; ting som är invävda i vår föreställningsvärld ända sedan barndomen, och som vi har indoktrinerats med och formats av. I hemmet, i skolan och på arbetsplatserna. Alltsammans detta har skapat en människotyp.

Då människan möter evangelium, har hon därför sinnet fullt av förutfattade meningar och fördomar. Hon kan inte möta evangelium förutsättningslöst. Om evangelium skulle nå människan på det sätt vi i allmänhet tror, skulle alla vara helgarderade inför mötet med Jesus.

Skulle jag döma efter vad jag ser framför mig då jag predikar, så är det en församling av världens raraste människor. Välklädda och fina. Men nästa timme befinner sig mina åhörare i en helt annan situation. Det mest naturliga för oss är ju inte att sitta i högmässor eller väckelsemöten och sjunga psalmer och sånger. Makarna har sitt arbete och sliter med sina bekymmer. De är ute i förvärvslivet och kämpar med sina bördor.

En del har svårt att anpassa sig; de har det jobbigt med sig själva och sin omgivning. En del är deprimerade; så deprimerade att de inte orkar leva utan stimulantia. De använder narkotika, kemiska preparat och spirituosa för att hålla sig uppe. Inte någon väljer att bli alkoholist eller narkoman av fri vilja. Ingen vill bli fängelsekund. Olika ting är alltså orsaken till att det blir så. Omständigheter som den enskilda människan inte orkar med. Dessutom har samhället inte någon radikal hjälp att erbjuda. Vården man får blir bara ett medel att konservera eländet man är inne i. Tillvaron är alltså inte sådan som den ter sig i kyrkan.

För att få kontakt med människorna, måste man bryta sig igenom regelsystemet som omger och binder dem. Man måste nå deras inre värld. Jesus säger att man måste vara klok som ormen och menlös som duvan. Har vi fått förtroende, och nått centrum av en människas tillvaro, måste vi ge dem evangelium, utan att förstöra något. Det är underbart att det finns möjlighet för oss att formas så att budskapet kan nå fram. I Matteus 9:35 läser vi att Jesus gick omkring. Han hade inga privilegier, så att han på grund av dem kunde distansera sig från andra människor. Det var

inte änglar som bar honom, och inte heller lärjungarna, utan han gick. Annars vet vi ju hur det är i denna världen. De stora har resurser och privilegier - tjänare som bär och betjänar dem. Men Jesus skilde sig definitivt ifrån allt sådant på ett radikalt sätt. Han gick omkring.

Det fanns ingenting i Jesu sociala framträdande som väckte uppmärksamhet. Inte hans kläder, ekipage eller hov; inte vagnar eller transportmedel visade hans pondus. Jesus underkastade sig de villkor vi har. Han kom inte för att betjänas, utan för att tjäna. Ingenting drog han sig undan. Ingenting i hans yttre, utan själva gärningen uppenbarade vem han var.

Jesus gick omkring i alla städer och byar och undervisade i deras synagogor. Han ordnade inte lektioner eller seminarier, och ändå undervisade han. Inte bara genom kunskapsmeddelelse, utan han uppenbarade hemligheter. Jesus var väldigt personlig och närgången. Han genomskådade varenda individ, och blottlade till och med deras tankar. Han förnam det människorna kände, och avslöjade vad som fanns i deras inre av feghet, svek, förräderi, ondska och rädsla. Jesus behövde inte använda någon psykoanalytisk metod för att hjälpa människorna. Det finns ett profetiskt öga som skådar igenom attityderna och ser rakt in i vårt inre. Det är en fruktansvärd röntgenbehandling, men den är hälsosam, för den kan hjälpa oss till ärlighet, så att vi blir hela och sanna människor.

Jesus uppenbarade också Guds hemlighet med avseende på varje individ. Gud har ett speciellt budskap till var och en av oss. Det kommer inte i form av en cirkulärskrivelse, utan som en personlig hälsning. Du är föremål för hans handlande, han vill ha tag i dig, för han har speciella avsikter med ditt liv. Han vill inte att du ska köra dig trött i syndens ohyggliga träldomstjänst. Han vill att du ska bli en fri människa. Därför kommer han till dig med frälsningens budskap. Han

avslöjar syndens vedervärdigheter, men han visar också lösningen, räddningen, genom den nåd han erbjuder. Detta är inget sensationellt nytt, och ändå är det sensationellt. Det här är frälsningsbudskapet människor behöver möta på torget, på gatan, i hemmen. De borde möta det där de är minst garderade och minst förberedda. Men då kan vi inte nöja oss med att arrangera möten och inbjuda människor att komma; då måste vi gå till dem! Vi måste gå till skolor, arbetsplatser, institutioner och hem! Vi måste gå överallt och sjunga, vittna och avslöja frälsningens hemlighet.

Jesus predikade evangelium om riket. I sista delen av Matteus 9 läser vi: ”När han såg folkskarorna, ömkade han sig över dem...” Helt uppenbart var det inte några större problem med vägar och kommunikationer i Israel. De sociala anordningarna, polis- och ordningsmakt fungerade säkerligen hyggligt. De flesta hade arbete, det fanns religion och kulturliv. Det fanns präster och makthavare inom alla områden som bevakade och upprätthöll ordningen. Men Jesus var så bekymrad, att hans hjärta brast. Hans tårar föll kvicksilvertungt till marken då han klagade över staden som såg så fin ut med sitt vackra tempel, med sina utomordentliga anordningar på alla områden. Människorna var ändå blinda, och förstod inte sitt eget bästa.

Hur kan det vara möjligt att vi finner en kyrka i nästan varje kvarter, men dess pastorer tycks vara totalt likgiltiga för det som skulle vara deras primära uppgift? De borde väl väcka evighetsdimensionen så varje människa blir medveten om sitt människovärde. Människan är inte hundra eller sjuttiofem kilo trestjärnigt fläsk, hon är inte ett djur på två ben - hon är en evighetsvarelse som ska möta Gud.

Vi tror att om vi löser människornas sociala problem, har vi löst det mesta. Men i verkligheten är det så att ju mera vi får i våra händer, dess mer fördärvar vi, därför att den otillfredsställda människan kommer att förstöra allt hon får.

Det hon får, använder hon till att gröpa ur sin själ så att hon blir ännu tommare.

Kyrkorna har oftast ett socialetiskt evangelium som är blodlöst och kallt som ett månlandskap. Jesus frågade inte hur det stod till med Israels gator eller synagogor. Han frågade inte hur människorna bodde, om de hade två rum och kök. Han frågade inte om hur det var med deras kläder eller arbete. Det hade varit intressanta frågor, men i det här sammanhanget var de helt underordnade. Då Jesus såg dessa välklädda människor, såg han något som gjorde att han skakades av medömkan: ”De var lika får som icke hava någon herde”. Det var inte en samling vilda och bångstyriga getter han såg. Det var får, och deras armod bestod i att de saknade ledare. Inte makthavare, påfösare och översittare, men ledare, sådana som själva ger sitt liv för fåren och leder dem till vattenkällorna och betesmarkerna.

Vad är det för något i själva ledarskapet som är så nödvändigt, och som Jesus efterlyser? I ett sammanhang nämnde Jesus om att det fanns många spetälska på profetens tid. Det fanns stora behov, men allenast en; en hedning, blev hulpen. Det låter förfärligt ologiskt, okyrkligt, och föga religiöst. ”Allenast en blev hulpen” Men profeten var ju mitt ibland dem? Jesus fortsatte med att tala om att det fanns många änkor på profetens tid, men det var bara en utomisraelisk änka som blev hulpen. Det finns väldigt stora behov i svensk kristenhet. Varför ser vi alla dessa köer av längtande, sökande, möte efter möte. Varför minskar de aldrig? Är Guds arm för kort till att frälsa? Visst finns det resurser! Vad är det som ligger i vägen?

I Sakarja 10:2 ges en oerhörd analys av förhållanden som är förfärliga:

> ”Men husgudarnas tal är fåfänglighet, spåmännens syner äro lögn, tomma drömmar är vad de tala, och den tröst de giva är ett intet. Därför måste folket draga hädan såsom en fårhjord och

fara illa, där det går utan herde."

Tre ting nämns: För det första: tal. Husgudarnas tal. Och nästa: syner. Spåmännens syner. Och för det tredje: drömmar. Tomma drömmar.

De här tre attributen säger oss att något annat hade kommit istället för det äkta. Istället för Guds tal var det husgudarnas tal. De flesta människor utövar ett mångguderi; en del utan att de egentligen vet om det. Överallt i vårt land har vi avgudatempel. Kyrkohusen blir avgudatempel, varuhusen och apoteken blir avgudatempel. Överallt märker vi dessa märkliga företeelser: Människor söker sig till olika platser för att få lisa och befrielse. Men de får ingen verklig befrielse. Husgudarnas tal kan ge tillfällig stimulans, men ingen hälsa. Vad vi behöver höra är inte husgudarnas tal; vi behöver höra Guds röst.

Många kristna har husgudar hemma. Överallt. Kläder, prylar, möbler, villor - alltsammans detta har intagit Guds plats i deras tillvaro, och för övrigt behöver de inte Gud. De lever flott utan honom, de lever bekymmerslöst, och de lyssnar på sina husgudar som inger falsk hugsvalelse och stimulans. Därmed kommer de in i en förljugen tillvaro. Så talas det om spåmännens syner.

I Klagovisorna ser vi vilket budskap dessa profeter och siare kan bära fram, och vilket vidrigt resultat det kan åstadkomma:

> ”De ropa till sina mödrar: ’Var få vi bröd och vin?’ Ty försmäktande ligga de såsom slagna på gatorna i staden; ja, de uppgiva sin anda i sina mödrars famn. Vad jämförligt skall jag framlägga för dig, du dotter Jerusalem? Vilket liknande öde kan jag draga fram till din tröst, du jungfru dotter Sion? Din skada är ju stor såsom ett hav; vem kan hela dig? Dina profeters syner voro falskhet och flärd, de blottade icke för dig din missgärning, så att du kunde bliva upprättad; de utsagor de förkunnade för dig voro falskhet och förförelse.” (Klag. 2:12-14)

Detta är en förfärlig beskrivning. Vi skulle kunna lägga till bibelställe efter bibelställe där vi ser resultatet av hur dessa falska spåmän ingjuter trygghet. De förklarar att folket visst inte ska bortföras i fångenskap till Babel, utan bevaras och försvaras. Vi vet hur det sedan gick. Det att vara herde, är inte främst att ha omsorg om människornas yttre liv och förhållanden, utan att äga en sådan andlig utrustning att man kan uppenbara de innersta hemligheter, ställa fram de doldaste förhållanden i belysning. Skall Guds verk ha framgång, måste vi få höra Guds tal, och inte de falska profeternas. Vi ska inte höra om ekumenik och karismatiska utfästelser. Den röst vi behöver lyssna till idag, är den som kallar oss att följa Lammet på den smala vägen, till personlig och individuell gemenskap med Jesus Kristus.

De professionella profeterna är lejda, och har betalt för att försvara eller förhärliga systemet. Vi behöver profeter som har varit i Andens skola, och med frimodighet kan träda fram och säga: ”Så säger Herren” antingen det är populärt eller impopulärt, vare sig man är bejublad eller belackad.

Gud vill ha förblivande gemenskap med sitt folk, och i varje situation uppenbara sin fullkomliga vilja. Han vill att denna gemenskap bevaras obruten, dygnet runt. Människorna Jesus beskrev som får utan herde, behövde höra Guds röst. Inte rabbinernas, översteprästernas och fariséernas testuggande och moraliserande. De behövde endast Guds röst. De behövde uppleva det hemlighetsfulla förhållande som existerar mellan den levande kristne och Gud. De behövde personlig gemenskap som inte bryts när sömnen inställer sig och kroppen har gått till fysisk vila, utan bevaras i en kontinuerlig och förblivande gemenskap med Herren i alla lägen.

Vi ska bedja till Gud om att han intar den plats som tillkommer honom allena. Vi ska bedja om att få uppleva detta

profetiska genomslag, där profetsyner inte längre är sällsynta, men blir det vägledande ljuset i vår gudsgemenskap. Vi ska bedja om att få uppleva hemlighetsfulla drömmar, där vi förnimmer att gemenskapen med Gud inte bryts någon tid på dygnet. Att vi, var som helst, när som helst upplever gudsnärvaro. Det är så Gud vill ha det, ty Guds rike har kommit! Låt oss leva i detta rike, och tillgodogöra oss dess resurser, så kommer vi att göra oerhörda upplevelser: De sjuka blir helade på ett naturligt sätt, onda andar blir utdrivna, bundna blir befriade, blinda får sin syn; Guds verk byggs upp och Herrens Ord har framgång!

Vad del har vi i himmelriket?

På vad sätt synliggjordes Guds rike så att människorna kunde ta ställning? Ett rike utan makt och myndighet är meningslöst. Vad var det för mening att anamma riket som Jesus predikade? Han hade makt att uppenbara och avslöja hemligheter som tidigare var okända. Då Jesus kom, var hans mission naturligtvis någonting mera än att bilda församlingar, eller bönegrupper. Jesus kunde aldrig spekulera i effekterna av vad hans budskap åstadkom. Om det skulle bli mottaget eller inte. Gudsriket förändrades inte av människornas attityder. Tog man emot det, så kom man in, men avvisade man det, så förblev man utanför. Därför är det väldigt viktigt att man intar den rätta attityden. Det är inte självklart att vi får delaktighet i Guds rike.

Jesus undervisar om Guds rike på flera ställen i Skriften. Konfrontationen fanns med från begynnelsen, och ingenting kunde ändra på det. Konflikten var nödvändig. Guds rike var inte en surdeg som kastades in i världen, och som sedan efterhand skulle genomsyra hela världen, så att den successivt förvandlades till ett Guds rike. Guds rike var inte heller senapskornet som i första stadiet var en växt, men sedan genomgick en total förvandling och blev ett stort träd, i vars grenverk sedan himmelens fåglar byggde sina nästen. Det är inte Guds rike Jesus avser när han undervisar på det sättet, utan han talar om den urartning som skulle äga rum under tidens gång.

I sin bergspredikan använder Jesus ett särskilt språk då han redogör för Guds rikes hemligheter. Han drar upp gränser, och skalar bort vissa saker; han skiljer det som hör Guds rike till från det som hör världen till. Detta manifeste-

rar sig bland annat i människornas sätt att vara, vilket avslöjar någonting om deras medborgarskap. Om de hör Guds rike till, eller om de hör världen till. Jesus använder uttryck som egentligen inte är vackra. Det är inte ett religiöst språk vi möter hos honom, utan en spegel av den verklighet han vill åskådliggöra. I Matteus 5 heter det så här:

> ”När han nu såg folket, gick han upp på berget, och sedan han hade satt sig ned, trädde hans lärjungar fram till honom. Då öppnade han sin mun och undervisade dem och sade...”

Därefter kommer saligprisningarna. De är fulla av det vi kallar paradoxer; alltså skenbara motsägelser. Redan i själva inledningstalet stöter vi på en hel del svårigheter: ”Saliga äro de som äro fattiga i anden, ty dem hör himmelriket till.” Det är utgångspunkten. Man måste tydligen komma in i ett speciellt förhållande för att förstå eller ha någon rätt att åberopa medborgarskap i himmelriket. Vad är det Jesus här har sagt?

> "Saliga äro de som äro fattiga i anden, ty dem hör himmelriket till.” Och Jesus fortsätter med motsatserna: ”Saliga äro de som sörja, ty de skola bliva tröstade. Saliga äro de saktmodiga, ty de skola besitta jorden. Saliga äro de som hungra och törsta efter rättfärdighet, ty de skola varda mättade. Saliga äro de barmhärtiga, ty dem skall vederfaras barmhärtighet. Saliga äro de renhjärtade, ty de skola se Gud. Saliga äro de fridsamma, ty de skola kallas Guds barn. Saliga äro de som lida förföljelse för rättfärdighets skull, ty dem hör himmelriket till. Ja, saliga ären I när människorna för min skull smäda och förfölja eder, och sanningslöst säga allt ont om eder. Glädjens och fröjden eder, ty eder lön är stor i himmelen. Så förföljde man ju ock profeterna som voro före eder.”

Det här är alltså upptakten till Jesu bergspredikan. Vad kan Jesus mena med avseende på sina egna lärjungar? Och vad är det han här vill betona eller frammana? Han talar om rättfärdighet och orättfärdighet. Han beskriver alltså saligheten som har sin grund i speciella kvalitéer; mentala,

psykiska, andliga, moraliska, religiösa. ”Saliga äro de fattiga i anden”, säger han först, ”ty dem hör himmelriket till”. Och så avslutar han med att de som lider förföljelse, de är på motsvarande sätt saliga, ”Ty dem hör himmelriket till”. Med utgångspunkt från detta, kan man ställa frågan: Vad del har vi i himmelriket?

Det är inte bara vissa ting Jesus uppenbarar som Guds rikes realiteter och hemligheter, utan han för fram olika saker som uppenbarligen är nödvändiga. Guds rike måste legitimera sig genom fysiska manifestationer; helbrägdagörelser och kraftgärningar. Men också genom medborgarnas sätt att vara. De måste vara radikalt annorlunda, och ha en helt annan karaktäristik än det som är dominerande för en människa som behärskas av världen. ”Saliga äro de fattiga i anden”.

I Matteus 9:35 läser vi:

> ”Och Jesus gick omkring i alla städer och byar och undervisade i deras synagogor och predikade evangelium om riket och botade alla slags sjukdomar och allt slags skröplighet.”

På det sättet legitimerade sig alltså Guds rike. Men det var bara ett av kännetecknen. Det måste legitimera sig på flera sätt. Och hur skulle det kunna gå till? Dem Jesus talade till i bergspredikan skulle sändas in i helt nya sammanhang. De skulle få en helt ny syn på världen, en helt ny syn på framtiden. Det sätt på vilket lärjungarna uppträdde - det budskap de predikade och de gärningar de gjorde - skulle radikalt skilja sig från allting annat. Guds rike har en styrka som inte äger någon motsvarighet i tiden. Men det måste manifestera sig i medborgarnas sätt att vara. Och då måste de få en annan syn på sig själva. Därför började Jesus: ”Saliga äro de fattiga i anden”.

Detta sätt att se är inte modernt eller populärt. Tvärtom. Det är att gå en helt annan väg än den världen rekommen-

derar då den talar om självförverkligande. Vi vill inför alla uppträda som om vi vore oberoende. En fattig är alltid beroende. Men vi vill uppträda som rika. Vi vill tillägna oss de rikas livsstil. Vi vill ha de rikas kläder. Vi vill ha de rikas mat och de rikas bostäder. Vi vill omge oss med de rikas lyx och frosserier. Och kan vi inte klara det, så försöker vi imitera deras liv genom att skaffa oss en hel massa prylar; oäkta, billiga saker, som saknar egentligt värde, men kan ha form och färg från det äkta.

Men Jesus sade: ”Saliga äro de fattiga i anden”. Att han sa så är ingen tillfällighet, för dem han talade till, hade redan lämnat allt och följt honom. De stod där utan materiella tillgångar. Men nu fördjupade Jesus idealet, och sade: ”Saliga äro de fattiga i anden”. Alltså fattigdomens inre dimension. I Matteus 4 ser vi ganska tydligt kategorierna frondera sig i grupper. Vers 17 lyder: ”Från den tiden begynte Jesus predika och säga: ’Gören bättring, ty himmelriket är nära’.” Alltså, motivet för att göra bättring och omvända sig, är: Himmelriket är nära! När Jesus kommer med himmelrikets proklamationer, borde han väl möta ett förberett folk, som med acklamation tar emot riket; utan protest och diskussioner? Istället möter han reservation och skepticism, ängslan och en massa dumma, snärjande frågor.

Vi läser vidare:

> ”Då han nu vandrade utmed Galileiska sjön, fick han se två bröder, Simon, som kallas Petrus, och Andreas, hans broder, kasta ut nät i sjön, ty de voro fiskare. Och han sade till dem: ’Följen mig, så skall jag göra eder till människofiskare. Strax lämnade de näten och följde honom. När han hade gått därifrån ett stycke längre fram, fick han se två andra bröder. Jakob. Sebedeus’ son, och Johannes, hans broder, där de jämte sin fader Sebedeus sutto i båten och ordnade sina nät; och han kallade dem till sig. Och strax lämnade de båten och sin fader och följde honom.

Och han gick omkring i hela Galiléen och undervisade i deras synagogor och predikade evangelium om riket och botade alla slags sjukdomar och allt slags skröplighet bland folket. Och ryktet om honom gick ut över hela Syrien, och man förde till honom alla sjuka som voro hemsökta av olika slags lidanden och plågor, alla som voro besatta eller månadsrasande eller lama; och han botade dem."

Här finner vi alltså i Jesu verksamhet att samma ting som vi läst om i Matteus 9, skedde tidigare. Sjuka blev botade och lösta, under och tecken skedde. Men i samband med detta, inträffade också det att Jesus tog ut människor. Han sade till fiskarna vid Galileiska sjön: "Följ mig!" Han sade till Matteus, som var tjänsteman i tullhuset: "Följ mig!" Här uppträdde Jesus fullständigt suveränt. Han etablerade alltså inte först förhandlingar med Petrus' föräldrar; samtalade med dem om hur det skulle bli med deras ålderdom och försörjning om Petrus följde med honom. Det vore annars en naturlig fråga.

Hur skulle de sociala problemen som uppstod genom att både Petrus och hans broder lämnade sitt yrke, lösas? Och vem skulle fortsätta fiska istället för bröderna? Hur skulle det gå med näten? Och båten? Och hur skulle det gå med förhållandet till hustrun? De frågorna togs inte upp. De borde ha funnits där. Jesus gick in i tullhuset. Han inledde inget samtal med Matteus' chef, och frågade chefstjänstemannen, övertullkontrollören, om han kunde ta med sig Matteus. Han bad inte ens om tillstånd att få gå in i kontoret. Han uppträdde fullständigt suveränt. Han gick in i kontoret och sa: "Följ mig!" Och helt plötsligt lämnade Matteus allt och följde honom.

Jesus frågade inte hur det skulle gå i fortsättningen med den förvaltning som Matteus lämnade. Vem skulle ta hans jobb istället? Fanns det någon ersättare? Han frågade inte heller hur det var med Matteus' pensionsfrågor eller för-

säkringar. Jesus sade helt suveränt: ”Följ mig!”

I nästa ögonblick lämnade de han vände sig till sina platser, sina anhöriga, sina nära och kära, och var på väg med honom. Den här beskrivningen lär oss en mycket väsentlig sak. Jesus kom inte för att reformera eller förbättra de närvarande anordningarna; vare sig på det kulturella, ekonomiska, politiska eller sociala planet. Jesus kom för att proklamera Guds rike.

Om Guds rike är något meningsfullt, måste det vara suveränt och ställa suveräna anspråk. Det innebär ingenting mindre än att den som associerar sig med detta rike, är förlorad för det gamla. Alltså, vi kan inte ordna vårt liv utifrån gamla förhållanden. Vårt liv måste inordna sig i helt nya omständigheter. Då Jesus grät över Jerusalem, så grät han därför att nationen hade stängt sina dörrar.

Vad han hade önskat, var ju att Israel med acklamation hade öppnat sig och tagit emot den Messias som Gud hade sänt dem. Då hade riket upprättats i ett enda ögonblick; Messiasriket hade varit ett faktum, och hela situationen hade varit totalt förändrat. Men eftersom man valde att stänga sina dörrar, så kom konflikten att trappas upp, ända dithän att Jesus Kristus hängde på korset, avvisad och förkastad.

Såsom anklagelsepunkt på korset över hans huvud stod: Judarnas konung. Det var inte judarna som satt dit det, utan romarna. Och att de hade satt dit det, berodde i sin tur på att de ängslades för alla dessa tronpretendenter som var ett hot mot kejsaren och kejsarens makt. De fruktade för dem som på ett eller annat sätt skulle kunna reducera eller erövra någon politisk makt från kejsaren.

Att Jesus dömdes till döden på juridiska grunder, råder det inget tvivel om. Han dog inte som någon frihetshjälte. Han dog som uppviglare och hädare. Man hade alla juridiska rekvisita för att få honom till korset.

När Jesus kom till människorna, så var det med totala anspråk. På ett suveränt sätt bröt han sig in på arbetsplatserna: ”Följ mig!” Och hela situationen förändrades.

Matteus 4 slutar med en skildring om hans undergörande kraft.

> ”Och honom följde mycket folk ifrån Galiléen och Dekapolis och Jerusalem och Judéen och från landet på andra sidan Jordan. När han nu såg folket, gick han upp på berget, och sedan han hade satt sig ned, trädde hans lärjungar fram till honom. Då öppnade han sin mun och undervisade dem och sade:”

Så följer saligprisningarna. Vi ska undersöka de här kategorierna som till synes bar upp Jesu verksamhet, men som i grunden var så helt olika varandra och hade fullständigt olika motiv för sitt engagemang.

För det första var det människor som nåtts av Jesu personliga kallelse, och därför stod upp, lämnade allt och följde honom. Sedan har vi människor som gripits av det de sett i Jesu verksamhet och därför följde honom. De hade alltså inte en personlig kallelse, utan atmosfären i händelserna de var med om, blev orsak till att de följde honom - men bara till en tid. Till de lärjungar som hade lämnat allt och alltså gått in under fattigdomsidealet, kom nu Jesus med den här undervisningen: ”Saliga äro de fattiga i anden”.

Det finns flera dimensioner här som vi måste få med. Det räcker inte med att man i sin yttre livsföring avstår från vissa saker. Det måste ske något i ens inre värld. Något måste krossas, tillintetgöras. Fattig i anden - det har med förkrosselse att göra. Det är ett ideal som innebär ett konstant tillstånd av salighet. Man är så fattig, att man är salig. Varför är man salig? Svaret kommer: ”Ty dem hör himmelriket till”. De verkliga tillgångarna tillhör dem som är fattiga i anden.

Jesus var inte bara en undergörare som kom för att bota

de sjuka och befria människorna ifrån fysiska defekter och tillgodose materiella behov. Jesus kom för att förvandla människan inifrån. Guds rike kan inte legitimera sig bara genom under och tecken. Det måste också visa sig genom förändrade människor, med fullständigt nya attityder och en helt annan hållning till de närvarande tingen.

Det fanns tillfällen, då problemen tornade upp sig, och då alla som hade reträttvägar återvände dit de kom ifrån. Det fanns psykologiskt väl valda situationer, då de kunde avvika med bibehållen heder, utan att vara generade vare sig inför Jesu lärjungar eller andra. Många upptäckte att de kunde göra sällskap med andra som handlade likadant. De kom till en gräns - och den gränsen passerade de inte.

I Johannes 6 läser vi rubriken: ”Jesus bespisar fem tusen män”. Det är ju saligt. Vidare: ”går på vattnet”. Där bevisar han sig alltså som elementens besegrare. Jesus kan förmera, så att det lilla räcker till många. Och Jesus besegrar elementen. Jesus är suverän i förhållande till alla människor. Jesus är suverän i förhållande till elementen. Jesus är absolut suverän, och ändå är han människa.

Vi fortsätter läsa rubriken: ”undervisar om livets bröd, bekännes av Petrus vara Guds helige”. Där har Jesus en alldeles utomordentlig möjlighet att tala till entusiastiska människor. De har varit med om under. De har sett saker och ting ske, som få andra. De har hänförts, de har övertygats. Här kunde Jesus fördjupa undervisningen, och ge det människorna sett, ett annat, och mera andligt innehåll. Jesus började nu i ett djupare sammanhang att, istället för att tala om materiella och fysiska behoven, aktualisera de andliga. Men det hade ingen framgång. När alla var mätta och belåtna, och Jesus började denna undervisning, verkade det som om trötttheten lägrade sig över skarorna.

Plötsligt blev människorna trotsiga och gensträviga, för

att inte säga litet elaka. Nu gick väl Jesus i alla fall litet för långt! Han säger att man ska äta hans kött och dricka hans blod. Och så säger han: ”Jag är det bröd som kommer ned ovanifrån.” Och längre fram i kapitlet:

> ”Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som tror, han har evigt liv. Jag är livets bröd.” Nu börjar åhörarna fundera och tänka efter. Hade det gått runt för Jesus? Man började spekulera. Okunnigheten skriker här ut sin ovilja att ta emot kunskap. Helt plötsligt blev allting så annorlunda. Jesus fortsatte: ”Edra fäder åto manna i öknen och de dogo, men med det bröd som kommer ned ifrån himmelen är det så att om någon äter därav, så skall han icke dö. Jag är det levande brödet som har kommit ned ifrån himmelen. Och om någon äter av det brödet så skall han leva till evig tid. Och det bröd som jag skall giva är mitt kött, och jag giver det för att världen skall leva.’ Då tvistade judarna med varandra och sade: ’Huru skulle denne kunna giva oss sitt kött att äta?’”

När Jesus gjorde under, var det inga problem och inga diskussioner. Då Jesus förmerade de fem bröden och två fiskarna till mat åt fem tusen män, då var det inget annat än hallelujarop - Guds rike är här! Motståndet kom när Jesus började undervisa och göra klart för människorna att Guds rike handlar om mera än vad de kunde se hända omkring dem; att det handlade om individuell, personlig förvandling.

Guds rike skulle inte bara synliggöras genom människornas sätt att vara. Genom Guds rikes medborgare som inte bara har ett yttre kriterium på medborgarskapet, men bär gudsrikets signum: Det inneboende, eviga livet. Och det på ett sådant överflödande sätt, att man förvandlas i likhet med de ideal Gud har ställt upp: Till likhet med Jesus Kristus. Jesus fortsatte undervisningen om att äta hans kött och dricka hans blod:

> ”Den som äter mitt kött och dricker mitt blod, han har evigt liv, och jag skall låta honom uppstå på den yttersta dagen. Ty mitt kött är sannskyldig mat och mitt blod är sannskyldig dryck.

Den som äter mitt kött och dricker mitt blod förbliver i mig, och jag förbliver i honom, såsom Fadern, han som är den levande, har sänt mig och såsom jag lever genom Fadern, så skall ock den som äter mig leva genom mig. Så är det med det bröd som har kommit ned ifrån himmelen. Det är icke såsom det fäderna fingo äta, vilka dogo. Den som äter detta bröd, han skall leva till evig tid."

Att äta Jesu kött låter förfärligt. Det låter inte speciellt religiöst, och man får ju inte några speciellt fromma associationer när man talar om att äta Jesu kött och dricka hans blod. Det är varken fromt eller vackert. Det låter vidrigt. Inför den här undervisningen rasar allting samman.

Människorna söndrar sig i diskuterande, aggressiva grupper. Det var inte alls länge sedan de kom för att försöka tvinga Jesus att bli konung. Han skulle ha löst brödfrågan åt allesammans! Nu sönderföll enheten i en strid. Och det förefaller inte som om Jesus var speciellt angelägen om att bringa klarhet i tumultet. Han var mest åskådare. Han visste nämligen att alla de här människorna hade tusen reträttmöjligheter. De hade aldrig följt Jesus därför att de drabbats av Guds rikes suveränitet. De hade gått på en känsla. De kunde återvända med bibehållen heder och värdighet. Alla möjligheter till reträtt stod öppna.

Den som har någon väg till reträtt, kommer att använda den. För det kommer en dag, då man möter Jesu undervisning på ett sådant sätt att man säger: Det här klarar jag inte, det här förstår jag inte, det här vill jag inte! Det är ingen mening diskutera med människor som är sympatisörer och har blivit gripna, men inte är överlåtna.

"Saliga äro de fattiga i anden, ty Guds rike hör sådana till." Det är fråga om ett beroende. Inte ett tillfälligt påkommet beroende, men ett absolut, förblivande beroende. Beroende för sin fysiska, materiella existens, men framför allt beroende för sin frälsning. Man måste komma till den

punkten där alla reträttvägar är fullständigt blockerade. Broarna är brända, och det finns bara en väg: Den Jesus anvisar. De som har flera valmöjligheter, är inte beroende. De som har rikedomar är inte beroende av något annat än sig själva, sina resurser och tillgångar. Har du mött Guds suveränitet i Guds rikes absoluta anspråk, då har du inget val, för då är du så beroende av den som kallade, så du har inget annat att göra än att följa.

Det finns massor av människor som är Guds rikes sympatisörer och beundrare. De kommer med, och till det yttre ser det ut som om Guds rike har en väldig framgång. Men man kan aldrig mäta Guds rike med statistiska eller sociologiska instrument. Det måste mätas på ett helt annat sätt.

Har du mött Guds rikes suveränitet? Har du lämnat allt? Har du ställts i den situationen att du har tvingats lämna din far, lämna din båt, dit hav, din hemtrakt, din trygghet, din tillflyktsort? Lämnat allt för att följa Honom. Eller tillhör du den massa som mer eller mindre anonymt har känt Guds rikes kraft, och genom det du har sett i andras liv kommit med. Kanske man talade gott om den religionen, den verksamheten? Eller var det för att dina föräldrar talade gott om församlingen, och du av den anledningen har hamnat där? Den avgörande frågan är om du mött Guds rikes suveränitet, och sett Herren Jesus Kristus.

Om vi läser vidare i bergspredikan, ser vi att Jesus har ett underbart program för sina lärjungar, och detta program fungerar! Att det blir mycket trassel, beror på att vi inte vågar låta det här programmet förverkligas i våra liv. Istället för att ta emot det som det står, förändrar vi det för att få det att passa in i vår situation, med det resultatet att den kraft som följer Ordet inte får tillfälle att uppenbara sig och utlösas. Det blir bara en förändring i vår yttre stil. Vi tycker att Jesus åtminstone kunde dämpa tonen, och ta hänsyn till oron som helt plötsligt hade lägrat sig över skaran, men

istället kom han med nya, chockerande budskap: *"Vad skolen I då säga, om I fån se Människosonen uppstiga dit, där han förut var"* (Joh 6:62)

Att uttala sig så för judar, var livsfarligt. För det första var Messias det mest brännande ämne de kunde vidröra. Messiasförväntningarna hade utlöst fruktansvärda inbördeskrig bland de radikala grupperna i nationen; bland religiösa och politiska grupper i Israel. Helt plötsligt handlade det inte bara om livet, men om evigheten. Jesus öppnade dörren rakt in i himlen. Han gjorde klart för lärjungarna att han genom sitt eget liv skulle öppna porten in i den eviga världen.

Detta var mera än vad de flesta orkade med. Jesus var inte Messias för dessa skaror. Han var profeten; en av profeterna. Elias, kunde man kanske tänka sig, eller en profet återuppstånden ur den heliga historien med speciell gudomlig makt. Men nu sade Jesus att han skulle stiga upp.

> "Det är anden som gör levande, köttet är till intet gagneligt. De ord som jag har talat till eder, äro ande och äro liv. Men bland eder finnas några som icke tro.´
>
> Jesus visste nämligen från begynnelsen, vilka de voro som icke trodde, så ock vilken den var som skulle förråda honom. Och han tillade: 'Fördenskull har jag sagt eder att ingen kan komma till mig, om det icke bliver honom givet av Fadern.' För detta tals skull drogo sig många av hans lärjungar tillbaka, så att de icke längre vandrade med honom. Då sade Jesus till de tolv: 'Icke viljen väl också I gå bort?' Simon Petrus svarade honom: 'Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord, och vi tro och förstå att du är Guds Helige.'" (Joh 6:63-68)

Saliga äro de fattiga i anden, de som inte har någonstans att ta vägen, saliga äro de fattiga i anden, som trots att de ingenting förstår, ändå måste stanna. De förstår ingenting - just då fattar de inte, men de måste ändå stanna. De kan inte fatta innebörden av allt det Jesus säger. Skaran reduceras. Människorna drar iväg på sina reträttvägar till sina

näringsomsorger och till sina sociala uppgifter.

I detta oerhörda sammanhang ser vi hur Guds rike utvecklar sig. Det följer inte vanliga naturliga lagar, det utvecklas efter andliga lagar. Man kommer aldrig att förstå det här, förrän man får vara med om ett uppenbarelsens möte med den uppståndne Jesus Kristus. Genom ett sådant möte, reduceras allt i tillvaron till sina rätta proportioner, och de närvarande tingen förlorar sin attraktionskraft för oss.

Då är vi redo att lämna allt, överlåta oss till Jesus Kristus, oberoende av vad vi ser eller inte ser. Följa honom, och Honom allena. Inte för att bli välsignade, inte för att bli ärade, men följa honom för hans egen skull, eftersom han gripit oss och förvandlat oss.

Guds rikes resurser

I Matteus 4:17 heter det: *" Från den tiden begynte Jesus predika och säga: 'Gören bättring, ty himmelriket är nära.'"* Ett sådant budskap kan vara ganska lätt att rent principiellt bejaka. Det är en bättringsförkunnelse som vi verkligen inte vill avvisa. Det handlar alltså om omvändelsens nödvändighet, och motivet är detta: Guds rike är nära! Därmed är alla diskussioner meningslösa, överflödiga eller omöjliga. Vi har läst att Jesus Kristus gick omkring i städer och byar och synagogor, och gjorde under och tecken. Det är så Guds rike legitimerar sig. Det var alltså inte fråga om att anta en ny åskådning, en ny lära. Det gällde att öppna sig för ett nytt rike med helt nya kvalitéer och egenskaper; med helt nya krav och med en ny kraft.

Detta rike legitimerade sig, dels genom de fysiska manifestationer som kunde registreras: Människor blev helade, befriade från onda andar, människor löstes ut från sin fångenskap. Jesus Kristus förvandlade eller störde många traditionella gudstjänster i deras synagogor. Ibland var synagogföreståndaren förargad, andra gånger blev han glad och befriad. Det växlar från tid till tid och från plats till plats. Beröringen med Guds rike skapar helt nya och oväntade attityder. Guds rike är icke ord men kraft, inte bara proklamationer, utan våldsamma styrkedemonstrationer och en konfrontation med formalism och traditionalism - det som hör den döda religionen till.

Vi läser vidare i kapitlet om hur Jesus kallade lärjungarna. Hela textsammanhanget är bevis på hur många problem Jesus egentligen skapar med sin provokativa verksamhet. Själva kallelsen ställer människorna inför helt nya och omfattande problem, för kallelsen är total i sina anspråk. Det

var inte fråga om att anslå söndag förmiddag för en gudstjänst eller torsdagskvällen för en studiecirkel och onsdag för sångövning; och på det sättet begära några timmar av människornas fritid. Det var heller inte fråga om att ge tionde, så att Jesus begärde av människorna att avstå från en del av sina inkomster till hans verksamhet. Inte heller att de skulle utföra vissa diakonala tjänster.

Gudsriket är totalt i sina anspråk. Varje normalt funtad människa, måste ställa dessa frågor: Hur blir det med mina föräldrar som jag har försörjningsskyldighet emot? Hur blir det med båten? Hur blir det med det sociala ansvaret och produktionsmedlen? Lojaliteterna och solidariteten? Vad gäller för medborgarens vardagliga bekymmer och omsorger, för hans föda och kläder? Vem övertar min plats, vem tar mitt försörjningsansvar? Här väcks en hel serie frågor som sannerligen inte är betydelselösa. De måste få tillfredsställande svar. Det handlar ju om vår existens och vårt sociala ansvar, lojaliteten mot våra familjer, men också mot samhället.

Vad är det Jesus med detta vill demonstrera? Den som har bejakat Guds rike, går samtidigt in under gudsrikets villkor, och är sedan förlorad för världen.

För den som gjort livsförvandlande andliga erfarenheter, finns ingen återvändo. Kallelsen - Guds rikes totala anspråk - är inte detsamma som att bejaka en fast anställning i en kyrka. Det är inte detsamma som att bli diakon i en församling. Den som har bejakat denna kallelse, har sedan inga valmöjligheter. Det är både underbart och förfärligt. Underbart därför att Guds Rike är något annat och förmer än religionens återvändsgränder och kyrkornas blindgator. Förfärligt, därför att Vägen är smal med många passager av ensamhet och övergivenhet.

Jesus kallade yrkesfiskare att följa honom som lärjungar.

Hur blev det med båten? Det är inte ointressant hur det blir med produktionsmedlen. Det är en mycket betydelsefull fråga, för det handlar om lojaliteter och ekonomi.

Hur förvaltar vi våra resurser? Det handlar om ett värdefullt arv; bakom ligger stora personliga uppoffringar och insatser. Generationer tidigare hade möjliggjort produktionen. Dessutom: Man upphör inte att vara konsument den dag man skakar av sig ansvaret för produktionen och följer en som har sagt ”följ mig, så ska jag göra er till människofiskare”.

Här måste det bli en förfärlig intressekonflikt. Man upphör inte vara konsument och inte heller barn av sina föräldrar, om man bryter sig ur sitt sociala sammanhang. Man upphör heller inte att ha ett samvete i bröstet för att man kastar av sig en hel del av dessa frågor, och följer en som plötsligt ställde sig i ens väg och sa ”följ mig”!

Är Jesus ointresserad av hur de sociala frågorna blir lösta? Visst inte. Men nu kommer vi till problemets kärna, som är så svårt att redogöra för. Vi är nämligen genom materialismen avtrubbade, så att vi inte kan tänka i andra kategorier än det som är matematiskt mätbart. Människorna som följt Jesus, fick undervisning om Guds rikes möjligheter att ta försörjningsansvaret för medborgare och efterföljare, och visa efter vilka principer Guds rike fungerar. Det är den frågan vi inte lyckas lösa. Därför får vi heller aldrig se Guds rike legitimera sig med de sjukas helande. Även om vi tror på sjukas helande, så har det ingen verklig förankring i vårt sätt att leva. Framför allt, så har det ingen förankring i vår tro på Gud. Vår tro är alldeles för teoretisk och vetenskaplig, eller för romantisk.

Jesus började sin undervisning i Matteus 5 med saligprisningarna. Dessa saligprisningar är verkligen inte de populäraste i Jesu undervisning. Vi läser hellre ”lilla bibeln”, Joh

3:16 och njuter av dess innehåll, än vi påminner varandra om bergspredikan. Vid studium av bergspredikan gör vi snart den upptäckten att vad Jesus här säger, praktiskt taget är omöjligt att tillämpa. Hur ska man kunna tillämpa den sociala ordning, den ekonomiska ordning, och den politik som Jesus rekommenderar?

Det är ju självklart att om detta budskap tillämpades människor emellan, skulle vi ha ett idealsamhälle. Men istället för att gå till Jesus, går vi till Marx eller andra samhällsbyggare och filosofer, och frågar dem, därför att de talar ett språk som appellerar till oss. Dessa politiker saknar en dimension, och därför kommer man aldrig att uppnå målet genom att försöka tillämpa deras ideal. För att uppnå den utjämning som rekommenderas med politiska medel tarvas stora arméer eller polisstyrkor. Det förutsätter en enorm kontrollapparat.

Jesus talar ett helt annat språk. Han talar inte om att vi skall kontrolleras och bevakas av makthavare, utan han talar om att de som går in under Guds rikes villkor, måste ha gjort andliga erfarenheter som befriat dem från det största motståndet som existerar mot Guds rike: Den mänskliga egoismen.

Lärjungarna hade lämnat allt det som gav status och människovärde; det som gav dem samhällsvärde som produktionsfaktorer och skatteobjekt. Det var inte asocialitet, det var ett nytt ansvarstagande efter helt nya lagar. Jesus kom in i deras liv med en ny dimension - Gudsrikets resurser.

När Jesus tagit ut dessa lärjungar, och brutit sig in i deras tillvaro på detta nära nog våldsamma sätt, satte han sig ner och undervisade dem. Han började med saligprisningarna. Han talade inte om att ge en allmosa; det hörde det gamla till. Han talade inte om att man skulle dela med sig så där i

största allmänhet, utan nu började han tala på ett sätt som vi aldrig tidigare har hört. Han ställde upp ett ideal för saligheten, som vi tycker är fullkomligt omöjligt. *”Saliga äro de fattiga i anden...”*

Det är väl ingen fattig som är salig? Man kan naturligtvis träna sig till att tycka om fattigdomen för fattigdomens egen skull. Men Jesus tänkte sig inte att genom den här undervisningen träna fram asketer, utan vad han ville visa på, var de verkliga resurserna. Tyngdpunkten i undervisningen ligger inte på deras fattigdom, utan på himmelrikets rikedomar. ”Saliga äro de fattiga i anden, ty dem hör himmelriket till.” Här talar alltså Jesus om det yttre och det inre. Således, det är inte fråga om att bli asket, att göra sig av med ägodelar för att på det sättet kunna tjäna Gud, utan det är fråga om något djupare.

Bland de sista saligprisningarna säger Jesus någonting som tydligen skulle vara typiskt för lärjungaskapet. Det som skulle kännetecknа lärjungaskapet var martyriet. Martyriet som hade sin speciella orsak:

> ”Saliga äro de som lida förföljelse för rättfärdighets skull, ty dem hör himmelriket till. Ja, saliga ären I, när människorna för min skull smäda och förfölja eder och sanningslöst säga allt ont mot eder.”

Det var inte endast nödvändigt att Guds rike legitimerade sig med tecken och under, utan det måste också legitimera sig genom budbärarnas sätt att vara och uppträda. De distanserar sig inte från världen genom att de är rika, speciellt bildade eller privilegierade, utan de har enkelheten som sitt typiska kännetecken.

De kommer inte som kraftfulla befriare, med säkra och mäktiga yttre anordningar. De är mycket enkla och beroende. De är till och med så beroende, att de inte kan gå längre än magen tillåter. Deras verksamhetsområde har inte

med syner och uppenbarelser att göra, utan med den faktiska verkligheten att varenda människa av kvinna född behöver mat.

När man sagt ja till Guds rike, upphör man inte att bli hungrig. Man har fysisk hunger, fastän man blivit en Jesu lärjunge. Men hur ska man då lösa problemen? De som lämnat allt, har inte några missionsfonder eller andra fonder att trygga sig till. Jesus gjorde klart för sina lärjungar att de skulle gå in i husen, och där äta det som bjöds. Då de blev väl mottagna, skulle de visa sin tacksamhet genom att bota de sjuka.

Guds rike skulle komma till de enskilda människorna. Det skulle inte komma i yttre makt och härlighet. Det skulle komma därigenom att det löste de innersta, hemlighetsfulla frågor och problem som varenda människa brottas med: Evighetsfrågan. Frälsningsfrågan. Dessa frågor löser man inte genom att ta itu med kulturella eller politiska problem. Vi kan utföra många ideella insatser för att förbättra människornas yttre villkor och skapa större frihet och bereda människorna existensiella livsmöjligheter, men det löser ju inte de djupaste frågorna. Jesus kom inte som en politisk Messiasgestalt. Han kom som himmelrikets blivande konung. Ett rike som inte kunde ses, men som kunde upplevas.

Detta rike måste alltså uppenbara sina krafter och sin natur; dels genom det sätt på vilket härolderna, budbärarna uppträdde; dels också genom den kraft som bevisades genom konfrontationen med den närvarande tidens ohyggliga makter. Då Jesus sedan fortsatte sin undervisning i nästa kapitel, talade han om skrymtarna. Skrymtarna var de som sysslade med religionen, och svarade för den religiösa verksamheten i Israel. Skrymtarna var i stort sett judarna. Men Jesus talade också om hedningarna.

En hedning har speciella kännetecken. Tre ting domine-

rar hedningens liv, och omkring denna axel kretsar hela hans tillvaro. Han frågar: Vad ska vi äta, vad ska vi kläda oss med, var ska vi bo? Detta är hedningens primära bekymmer. Men vi är också konsumenter, inte kommer väl vi ifrån dessa problem? Jesus säger att gudsrikets medborgare har en annan natur, och ställer andra frågor. Skrymtarna beder på torgen för att bli sedda av människorna. De frågar inte efter resultatet, de är mer än nöjda, bara de blir observerade som bedjare.

Men Jesus anvisar andra vägar. Han säger så här:

> ”När du vill bedja, gå då in i din kammare, och stäng igen din dörr, och bed till din Fader i det fördolda. Då skall din Fader, som ser i det fördolda, vedergälla dig.”

För Guds rikes medborgare handlar det inte om en rit, utan det handlar om ett umgänge, en gemenskap och en kamp. Guds rikes medborgare vill se gudomliga resultat. Till lärjungarna säger Jesus något som är svårt att riktigt förstå. Han säger:

”Samlen eder icke skatter på jorden.” Jesus sa inte att vi inte ska samla skatter, men han sa att vi inte skulle samla dem på jorden. Då är frågan denna: Vad är det för skatter Jesus tänker sig? Han säger: *”Samlen eder skatter i himmelen”*. Handlar det om olika kvalitéer? Samlen eder icke skatter, sade Jesus till dem som hade lämnat allt. De hade ett nytt utgångsläge, kunde börja erövra och förvärva efter helt nya förutsättningar med nya möjligheter och en ny inspiration. Med en ny dimension, ny kraft och vision, för nu hade de kommit i kontakt med Jesus Kristus; nu hade de hört bergspredikan, nu hade de sett resultat av hans verksamhet, och hade förutsättningar som aldrig tidigare att samla in.

Då Petrus sa till mannen vid Sköna Porten ”silver och guld har jag icke”, så var det inte bara ett vackert tal, det

var en verklighet. Han borde ha haft silver och guld, eftersom många egendomar nyss hade sålts. Han kunde ha byggt upp konvalescenthem och sociala institutioner åt alla församlingsmedlemmarna. Men han sa: *"Silver och guld har jag icke, men vad jag har, det giver jag dig. I Jesu Kristi, nasaréens namn, stå upp och gå."*

Det var inte nog med att Jesus bjöd lärjungarna att bryta upp från vissa yttre förhållanden. Han bjöd dem dessutom att förbli i ett ständigt beroende. Med andra ord, de kom in i ett helt nytt förvaltarskapsansvar.

Den rike mannen som kom till Jesus och ville följa honom, frågade vad han skulle göra för att få evigt liv. Jesus sa: "Gå bort och sälj vad du äger"! Mannen blev bedrövad, eftersom han var förmögen. Jesus sa inte att han skulle börja med ett nytt arbete eller religiös verksamhet för att på så sätt skaffa sig en skatt i himlen, utan det han redan hade, skulle genom sättet på vilket han utnyttjade det, förvandlas till en himmelsk skatt. Det finns strängt taget inte någon som inte på det viset kan vara med och förvandla och omvärdera. Problemet är hela tiden att vi blockerar Guds rikes tillgångar. Vi nöjer oss med lägre valuta än den vi är rekommenderade.

Guds rikes totala anspråk ställdes inte bara på apostlarna, utan de ställdes egentligen på alla lärjungar i alla tider. Ska vi få Guds rike till arvedel, då måste vi också gå in under gudsrikets villkor. Guds rike kommer att beskatta dina egendomar totalt, men så kommer Jesus med sin förunderliga undervisning, där han säger: "Söken först Guds rike!" Han sa alltså inte: Söken först det som ingenting är! Vi agerar ofta som om han skulle säga så. Men Jesus vill göra klart för oss att vi ska komma bort från det lägre till det högre, bort från det lilla till det som mer är, komma bort ifrån det förgängliga till det eviga, komma bort ifrån det som deformerar till det som uppbygger.

Jesus kom inte för att beröva oss något. Han kom för att omvandla det vi har till eviga värden, och göra det möjligt för oss att sätta in hela vårt livs kapital i hans rike, så att det kan få betydelse. Hans mening var inte att göra oss fattiga, eländiga och bedrövliga, utan göra oss helt och hållet beroende av honom, och leva i denna trofasthet och trohet i gemenskapen med honom personligen. Sök först det som har bestående värde!

Vad innebär det då att söka Guds rike först? Det här är ett problem för predikanter, missionärer, äldstebröder, diakoner; för varenda kristen.

Jesus sa: ”Söken först Guds rike!” Det är fråga om att prioritera. Vill du ha en skatt i himlen; alltså, om du fortfarande söker Guds rike, gå då bort och omvandla det du har; det som kan taxeras i klingande valuta, och gör det till Guds rikes valuta. Vi omvandlar och skapar en högre dignitet åt de värden vi har mottagit. Det är inte Jesus som ska göra det, inte änglarna, inte den helige Ande. Det är vi som måste göra det. I det ögonblick vi låter det vi äger och håller dyrt och kärt gå till ändamål som inte är fråga om vi sympatiserar med, men det som är Guds vilja; då sker ett förvandlingsunder!

Tänk om den lilla tro vi har kommer i rörelse, så Guds rike kan koppla till sina resurser! Vad skulle inte det betyda av andlig revolution! Tänk om den lilla kärlek vi har skulle komma i rörelse, och himmelriket fick ta till sina resurser - vilken ocean av välsignelser och nåd; vilket hav av upprättelse som skulle nå skaror av människor! Men våra resurser är inlåsta, de ligger instängda i religiös betong, och kommer inte ut. Det finns inte uttrycksmedel för dem.

Tänk om den lilla glädje vi har skulle komma i rörelse, så vi under alla livets förhållanden sökte att vara glada, och vi ägde det sinnelag som himlen har! Fröjdas över dem som

blir vunna för Gud! Änglarna fröjdar sig och lovar Gud, och det heter om den förlorade sonen: När han kom hem, så begynte man att göra sig glada."

Tänk om den lilla glädje vi har skulle få spränga formerna, skulle få spränga mimiken, ansiktsuttrycken och det stelbenta, så himmelrikets resurser kunde kopplas till vår lilla glädje! Det skulle bli en flod, ett dånande hav av lovsång och jubel. Tänk om våra kornbröd och fiskar; det lilla vi har, skulle överlämnas i Jesu händer! Om han fick dispositionsrätten till det, skulle det bli mättnad för skarorna. Men istället är vi så rädda om vårt eget. Vår egen trygghet, vår egen försörjning och livsuppehälle, vår egen pension och vår egen framtid, så de små resurserna förblir infrusna, eller blir uppsamlade resultat för att förbrukas på jorden.

Tänk om de små resultaten; det insamlade brödet, de uppfiskade fiskarna, det som är givet åt våra barn eller insamlat för vår familj, skulle få avskiljas och välsignas av Jesus! Då skulle vi få vara med om under och mirakel! Resurserna kan frigöras genom en ny vision, genom en ny uppenbarelse - genom att vi får samma syn som Jesus hade då han ömkade sig över skarorna. Han såg dem som får utan herde.

Tänk om dina små resurser - din kraft, din tro, din kärlek, dina prylar, din bil, ditt hus - allt detta skulle ges en högre dignitet! Du har inte bara fått ett utrymme för din kropp. Herren vill bo i ditt hem och välsigna det. Istället åker du från norr till söder, från öster till väster för att samla in och samla in. Ju mer du samlar, desto fattigare blir du, och dess mera meningslöst blir livet.

Det fattas inte resurser för evangelisation och mission, men de måste frigöras, och det sker uteslutande därigenom att vi lär oss Jesu undervisning på ett sådant sätt att den inte bara griper oss ytligt, utan vi finner oss i att leva i detta

ständiga beroende av honom, så vi kan klara oss med litet. Leva enkelt, anspråkslöst, för att på det sättet kunna överföra medlen till eviga värden.

Det är inte gudomliga, karismatiska gåvor som ska omvandlas, utan allt det vi får i våra händer, ska samlas in för Guds rike. Det enda som hindrar dig samla in, är att du begränsar det till din egen maklighet och din egen tillvaro. Det blir fler skatter i himlen då du delar ditt goda i flera delar, och det blir ännu flera skatter då du ger allt! Det blir en skatt i himlen då du sänker dina egna anspråk, tar ut dina resurser och sätter in dem i Guds verk. Jesus sa inte: Sök först ingenting! Han sa: Sök först Guds rike! Låt Guds rike få sitt först, så ska allt det andra tillfalla eder!

Jesus har illustrationer. Han pekar på fåglarna. Fåglarna slipper inte undan bekymren, även om de är Guds skapelser. Jesus visar vid ett tillfälle på sparven. Sparven är inte speciellt privilegierad och gynnad, så att alla andra fåglar ställer upp för sparvens räkning och fyller hans behov. Varje sparv får finna sig i att fungera utifrån de förutsättningar Gud har gett i skapelsen. Inte en enda faller till marken utan att Han vet om det.

Han sade: Se på liljorna på marken! Han sa inte att alla de andra blommorna bugar och ställer upp för liljorna. Liljorna har sin kamp för existensen, men då liljan fungerar utifrån de förutsättningar som Gud i skapelsen har gett, då kan den växa upp genom asfalt och stenblock, och där bli ett enkelt vittnesbörd om skapelsens väldiga kraft som spränger hindren. Jesus sa inte: Följ mig, och du ska bli miljonär! Följ mig, och du ska bli fabrikör! Följ mig, och du ska bli professor, välsituerad, välavlönad, prioriterad!

”Följ mig, så skall jag göra eder till människofiskare!”

Där ligger hemligheter. Det vill säga, vi får ta erfarenheterna från världslivet, från Galileiska sjön, in i de nya omständigheterna.

Vi har visst inte upphört att vara människor, men vi har kommit i gudslivets tjänst, och då ska vi satsa oss själva och vår kapacitet och vårt kapital på att Guds rike får framgång. På det här sättet skall evangelium om Guds rike predikas för alla folk.

Jesus sa inte: Res ut i världen och bygg kristna organisationer! Han sa inte ens: Bygg upp kristna församlingar! Han sa så här: *"Predika evangelium för allt skapat!"* Det är vår primära uppgift, och må vi då se till att vi skapar förutsättningar för denna uppgift så att vi inte försummar eller förfuskar uppdraget som Herren Jesus Kristus har gett oss. Det vi här hört, borde verka chockerande och omdanande på oss. Det borde verka i den riktningen att vi börjar inventera våra resurser och komma med våra små gåvor till Honom. Är vi redo till radikala, riktigt ordentliga omvärderingar, och en helt ny attityd på alla områden?

Här kommer Guds fattige till behövande med gudsrikets resurser. Här kommer de fattiga med himmelrikets gåvor; med himmelrikets helbrägdagörelse, med gudsrikets kraft! De sjuka blir helade, de besatta blir lösta! Guds rike går fram, och människorna får tillbaka evighetsvärdet; sitt sanna värde. Omvandla, omvärdera, och gör det nu, medan tid är, ty Gud vill bruka oss allesammans!

Vilken grupp tillhör du?

Om vi läser den sista delen av Matteus 9, så förstår vi att där beskrivs förberedelsen för en väsentlig uppgift som man inte kan gå in i utan att vissa mycket fundamentala förändringar äger rum hos dem som ska utföra uppdraget. Denna utrustning de måste äga för att kunna fullgöra uppgifterna, var helt utomordentlig och skulle proklameras med sådan övertygande kraft, att behovets människor klart blev medvetna om att det krävdes ett ställningstagande som för alla kom att innebära väldiga konsekvenser. Konflikten Jesus hade, var naturligtvis först och främst med ondskans andemakter. Dessa andemakter synliggjordes i enskilda individer eller kollektiva grupper som tillsammans utgjorde system och strukturer.

På ett sätt var de omänskliga i sin religiositet, för att inte säga demoniska i sin fromhet. Det låter som en väldig motsägelse, men så var det. Då vi börjar söka i Skriften, upptäcker vi att det är klart och tydligt utsagt vilka detta var.

Pilatus skulle ha varit helt ointressant, om han inte hade haft en position som gav honom makt. Han var alltså en makthavare av en speciell dignitet, och därför var han också på ett speciellt sätt intressant. Han kom utifrån sin maktposition att öppna eller stänga. Han hade vissa möjligheter att påverka opinionen och grupper av individer inom ett område.

Herodes var en annan potentat. Vi kan ha olika uppfattningar om Herodes och Pilatus, men vi måste konstatera att de var makthavare som förkroppsligade något som kunde bereda problem eller kanske lösa problem. Jesus fäktade inte i vädret. Han påtalade konkreta företeelser som alla kunde se, och som han namngav. Därmed var ju risken gi-

ven. Alla de som utsattes för hans uppmärksamhet och utpekades, kom att uppfatta Jesu verksamhet som fientlig.

Jesus var ofta i konflikt med fariséerna. Dessa utgjorde ingen anonym grupp, så att vem som helst kunde vara farisé, utan hade ganska stort inflytande. Fariséerna var en rest av den mest djupgående väckelsen i Israels historia, och hade under långa perioder utgjort ett salt i nationens liv. De var teologer och skriftlärde, och hade rötter i en väckelsemiljö.

Andra partier såg annorlunda ut. Till exempel sadducéerna, som i huvudsak utgjorde det övre skiktet av prästerna. De här grupperna hade intagit olika attityder till den romerska ockupationsmakten. De var påverkade av en radikal eller moderat ideologi, och alltsammans hade sina rötter i deras Messiasförväntningar. De väntade Messias på olika sätt. Medan fariséerna var avvisande till allt samarbete med romarna, så var sadducéerna mera samarbetsvilliga.

En del hävdar att sadducéerna var den tidens quislingar, alltså att de förrådde sin nation på grund av att de hela tiden kämpade för samförståndslösningar med den romerska ockupationsmakten. Det fanns också andra partier. Jesus Kristus blev placerad som partimakare, agitator eller uppviglare, beroende på vem det var som uttalade sig om honom. Vi vet att Jesus frågade lärjungarna: ”Vem sägen då I Människosonen vara?” Petrus svarade: ”Du är Messias, den levande gudens son!” Och Jesus förklarade då: ”Kött och blod har inte uppenbarat detta för dig, utan min Fader som är i himmelen.”

Den religiösa massan ansåg Jesus vara än den ene, än den andre, beroende på olika grader av religiositet; grader som varierade efter hur radikal eller moderat man var. För en del var han en profet; man nöjde sig med att konstatera detta. För andra var han Elia - de gick alltså ett steg längre.

Men för lärjungarna hade han alltså visat sig vara Messias. Judarna hade sina Messiasföreställningar, och för dem existerade egentligen ingen annan Messias än den som var politisk ledare.

När man i Israel läste Jesaja 53 om den lidande tjänaren, uppfattade man inte detta kapitel som en beskrivning av en Messiasgestalt, utan för dem var det en beskrivning av det lidande Israel. De kunde inte föreställa sig en Messias som kom och gav sitt liv och levde i djup förnedring. De väntade en politisk Messias, som skulle upprätta nationen Israel. Det synliga, materiella riket var för dem mycket väsentligt, och det var vad de väntade på.

Fariséerna höll fast vid detta att Messias skulle komma, och de hade inrättat sina synagogor på det viset att man i själva gudstjänstrummet kunde iakttaga en förbidan av Messias. Där hade man placerat två taburetter. På den ena taburetten satt den som föreläste ur bokrullen. Den andra taburetten stod tom, där fick ingen sitta. Den var vigd åt den kommande Messias.

Det är väldigt viktigt att vi förstår att det handlar om konkreta ting, förkroppsligade i det vi kan se och registrera. Det ligger inte på det abstrakta eller osynliga planet. Då Jesus blev dömd till döden, måste han bli dömd på juridiska grunder. Vi är inte riktigt på det klara över vad som egentligen förde Jesus till korset. Frågan är om det som sker är ett justitiemord, eller har täckning i lagen. När Jesus blev korsfäst och dog, var det inte judiska myndigheter som dömde honom, utan romerska.

Det är ett faktum att han blev dömd på grund av att han sagt att han var konung. Han blev dömd som en politisk Messiasgestalt, en som gjort anspråk på tronen i en provins av det romerska riket. Det var allvarligt. Vi kan ha vilken uppfattning vi vill om lagen som sådan, men vi vet att det

fanns en lag att den som trädde fram med sådana anspråk, hade kvalificerat sig för ett rättsligt ingripande. Om det ansågs vara för allvarligt, så blev vederbörande dömd till döden.

Då de romerska myndigheterna tog ställning till om Jesus verkligen hade gjort sig skyldig till det man sade om honom, så brydde de sig inte om judarnas religiösa stridigheter; att exempelvis Jesus skulle ha oskärat helgedomen. Att de stred om olika religiösa bruk som var mer eller mindre typiska för judarna, det var romarna inte särskilt intresserade av. Judarna tvekade på den här punkten, det märker vi tydligt, eftersom de hela tiden strävade efter att få Jesus utlämnad åt hedningarna. De kunde ha gjort föreställningar för de romerska myndigheterna, som i sin tur hade gett dem rätt att döda Jesus. Om de hade kunnat styrka att han gjort sig skyldig till något brott som var av så allvarlig karaktär att det stred mot grundläggande principer i nationens liv, då hade Jesus på de grunderna blivit dömd och stenad med den romerska myndighetens tillstånd.

Man samlade ihop allt man över huvud taget visste om honom, och frågan är: Vad blev den avgörande och fällande domen? Lagen som sådan är väldigt intressant, men den blir särskilt intressant då vi ser hur den tillämpas. Det är faktiskt väldigt avgörande, i vilkens händer lagen ligger. Här är dels lagen som sådan, vilken makt den utövar objektivt, sedan också det subjektiva inflytande som Herodes, Pilatus och andra kom att utnyttja. Detta är hemligheten till det som tar form under den sista tiden. Det hjälper inte med en objektiv lag, när den hela tiden subjektiviseras i händerna på svaga människor.

Pilatus var feg, han var rädd, och därför fick heller aldrig Jesus den objektiva bedömning som egentligen borde ha ägt rum. Jesus dömdes därför att det fanns en makthavare som saknade kurage och moralisk resning att stå för det han

ansåg vara riktigt. Det spelar ingen roll vilka lagar vi har, när de i alla fall är i händerna på destruerade människor. Då kan man med de bästa lagar åstadkomma de värsta domar, så att man förvandlar svart till vitt och vitt blir svart; den rättfärdige blir förklarad orättfärdig och den orättfärdige förklarad rättfärdig. Det är mer eller mindre tillfälligheter som avgör det; stämningar och opinioner får dominerande inflytande.

De grupper som fanns i nationens liv, kom att utöva avgörande inflytande. En del grupper verkade radikaliserande och andra liberaliserande i en bestämd riktning, och de kom att påverka resultatet med avseende på Jesu dom.

Sadducéerna försökte på olika sätt att få Jesus placerad politiskt, men lyckades inte. De kunde inte få in honom i ett fack, och därför blev han ett problem för dem. Fariséerna kom med snärjande frågor. Det låter otäckt när bibeln säger att de försökte snärja honom, men de försökte finna en bakomliggande orsak, möjligen en ideologi, som skulle kunna vara det bärande fundamentet i det Jesus gjorde. De frågade: I vilkens namn handlar du? Hans gärningar måste kunna härledas till någonting. Med vilken inspiration gör du det här? De ville veta kvalitén, källan. De försökte också att spåra skolan Jesus gått i, men hittade ingenting annat än detta att han var Marias son. Det fanns ingen förnuftig, rationell förklaring; fariséerna fick honom inte in i något fack, liksom inte heller sadducéerna.

Då några av deras framstående ledare kom till honom och ställde frågan: Skall man ge kejsaren skatt? så ligger där en tanke att på ett eller annat sätt spåra var han stod i förhållande till Israel och den romerska ockupationsmakten. Hade Jesus svarat: Ja, vi ska ge kejsaren skatt! då hade han blivit klassad som sadducé. Hade han sagt: Vi ska inte betala skatt till kejsaren! då hade han uppfattats som farisé eller möjligen zelot. Men nu svarade inte Jesus på

frågan. Han begärde istället att få en penning, och så sa han: Vems bild bär denna? Man svarade: Kejsarens. De som ställt frågan, fick gå ifrån Jesus med obesvarade frågor. Jesus sa: Giv då kejsaren vad kejsaren tillhör, och giv Gud vad Gud tillhör. Därmed hade han inte sagt någonting. Han gav inget svar på deras frågor. Ändå hade han gett ett väldigt svar. Han sa inte: Ge kejsaren vad kejsaren begär, utan vad kejsaren tillhör.

Då är frågan denna: Vad tillhör kejsaren? Det som bär hans bild. Men du och jag bär väl inte kejsarens bild? Vi bär väl Guds bild? Är vi myntade? Silvermyntet må tillhöra kejsaren, men vi bär inte kejsarens bild. Därmed hade Jesus sagt att han stod över de politiska gränsdragningarna, över ekonomiska och sociala gränser. När Gud har fått det han ska ha, vad finns sedan kvar? Det kan vi ge åt kejsaren.

Vid ett annat tillfälle frågade man om lärjungarna betalade tempelskatt. Det var en mycket bestickande fråga, för kyrkoskatten skulle erläggas, och ingen hade tänkt på det. Där hade man alltså inte haft något ideologiskt resonemang om det var rätt eller fel att ge tempelskatt. Då sa Jesus: Gå ner till sjön och fiska upp en fisk! När man sedan tittade i gapet på fisken, så låg penningen där!

Det finns alltså ingen systematiserad, planlagd ekonomisk, politisk eller social ordning som Jesus förfäktade. Han stod över detta. Men det innebar inte att han till varje pris var ovillig att ge sin tribut till samhället. När det krävdes betalning, då plockade han upp resurser från skapelsen. Då visade det sig att fisken kom med penningen. Det är inte vanligt, men det sker där Jesus får lösa problemen utifrån sina gudomliga metoder, inte utifrån våra förutsättningar.

Problemet för oss är att vi är så fruktansvärt byråkratiserade. Vi tror inte ens att himmelriket fungerar utan vår byråkrati. Vi ska ordna, lägga till rätta och systemati-

sera. Mitt i alltsammans kommer Jesus och visar att han inte behöver våra ansträngningar.

Det vi kämpat med i tio år, det kan han lösa på tre minuter! Guds avsikt är inte att komma och förbättra våra system, utan att uppenbara sina gärningar. Trons gärningar. Gud vill uppenbara frälsningens hemligheter. Det är helt storslaget att se hur Jesus verkar. Då Jesus sedan blev föremål för samhälleligt ingripande, då grupperna började känna sig hotade, var det djupa, allvarliga politiska överväganden som låg i botten.

Likaledes var det djupa och allvarliga teologiska överväganden. Det var inte så att man i största allmänhet hade börjat tycka illa om Jesus. Man fruktade honom. Man var rädd för honom, därför att man inte lyckades placera honom. Ingen skola, ingen bakgrund, ingen politik, ingen ekonomi. Vare sig på det ena eller andra området hade man lyckats ringa in honom. Därför var han farlig. Han var alldeles för rörlig och okontrollerbar, både för Israel och för den romerska staten. Man måste göra något för att på ett eller annat sätt komma underfund med honom.

Till sist återstod bara en sak, och det var att få honom dömd som en zelot eller knivskärare. Det finns de som menar att Petrus före detta var terrorist. Han hade deltagit i flera av upproren mot romerska staten, och hade alltså vissa anknytningar till terrorism. Man har sagt att ur namnet Jonas son - Barjona - kan man härleda uttrycket terrorist. På ett annat ställe i bibeln står om honom att han var ivrare. Det kan också uttalas knivskärare, och det kanske ligger något i detta, eftersom Petrus tog sitt svärd och drämde till så att han högg av ett öra vid ett tillfälle. Jesus fick lov att hela den man som drabbades. Petrus hade väldigt lätt att ta till kniven, självförsvaret. Han var tränad för det. Men Jesus hade sagt att hans lärjungar inte fick ta med svärd då de

gick ut och predikade. När de mötte motstånd, skulle de inte ta upp svärdet och hota. De skulle inte heller kalla ned eld från himlen. Det fanns några som kallades tordönsmän som gjorde så. Jesus fick förklara för lärjungarna att han inte kommit för att fördärva, utan för att frälsa.

Petrus ville gärna gripa till svärdet och försvara sig. De övriga hade andra metoder, men de var ganska vildsinta. De var inga fega och rädda stackare, men de kände sig osäkra då de inte hade sina gamla vapen eller opererade efter sina gamla, vanliga förutsättningar, utan måste anpassa sig till ett nytt mönster. Det var inte lätt för någon. Matteus var en vanlig tjänsteman med ordnad ekonomi. Han satt i tullhuset och utövade sin tjänst. Nu sa Jesus: Ni ska inte ta med er penningpung, inte ränsel, och inte svärd! Där blev alltså Matteus också placerad. En annan människa skulle ha sagt: Du är inte klok, Jesus, det är livsfarligt att gå ut på de här gatorna, framför allt är det alldeles omöjligt att röra sig utan att ha pengar.

Vi lever i en tid när människor är medvetna om pengar och pengars värde. Den som inte har några pengar, är inte värd någonting. Men Jesus sa: Ni ska inte ha några koppar-slantar i bältet, och inte något svärd. Ingenting av det som ger människan värde i den här världen ska vara typiskt eller kännetecknade för Jesu lärjungar. Inte för att Jesus vill vara intressant, sensationell och annorlunda ger han dessa direk-tiv. Utan det handlar om en metod att uppenbara Guds full-komliga vilja, göra himmelrikets gärningar kända för män-niskors barn och komma i harmoni med Guds rike i alla avseenden.

Man sökte hela tiden efter någon punkt för att komma åt Jesus. Man sökte i teologin - det gick inte, man sökte i eko-nomin, det gick heller inte, man sökte i skattepolitiken, det gick inte. Man försökte hitta någonting där han visade ge-mensamma drag eller förkroppsligade något av det dåtida

samhällets system, organisationer, inspirationer och teologier. Men det lyckades inte. Jesus passade inte i synagogan, han passade ingenstans. Han sa så här: *”Rävarna hava kulor och himmelens fåglar hava nästen, men Människosonen har ingen plats där han kan vila sitt huvud.”*

Vad Jesus där menade, var inte det att han inte hade någonstans att ligga och sova, eller att han inte ägde något hus, utan det han uttryckte var att ’rävarna hava kulor’, ’Herodes hade sitt slott’ och ’himmelens fåglar hava nästen’ - det vill säga, alla möjliga teologier har byggt nästen i grenverket på trädet som kallas för himmelriket. Men fastän det finns både kulor och nästen, har Människosonen ingen plats där han kan vila sitt huvud. Jesus såg kulor och nästen överallt, ända in i helgedomen. Han sa: ”Mitt hus skall kallas ett bönehus, men I haven gjort det till en rövarkula.”

Herodes palats var ingenting annat än rävarnas kula, templet var rövarnas kula. Judarnas religion hade utvecklat sig till ett grenverk, där alla falska läror hade byggt nästen. När Människosonen kom, fanns ingen plats för honom. Inte för att han behövde vila - Jesus kunde ha sovit var som helst. Men det fanns ingen plats för honom i deras system, i deras organisationer, deras ideologier, deras samfund, filantropi och sociala liv. Jesus kom inte med en ny lära, en ny teologi och nytt religiöst, intressant stoff. Jesus kom med rättfärdigheten och sanningen. Han kom med livet. Det var detta man inte härdade ut med.

”Jag är vägen, sanningen och livet” sa Jesus. Vilka proklamationer! Jag är ljuset, jag är brödet, jag är vattnet. Allt som är synligt och allt osynligt har sin upprinnelse i mig. Jag var till före Abraham, jag var med när Abraham skapades, och jag såg Abrahams kamp. Hur kunde Jesus säga så? Han var ännu inte fyrtio år, och påstod att han var till före Abraham!

Försök att placera Jesus i våra små rövarkulor och samfund - försök få honom att trivas där! Ge honom honnörsbordet eller taburetten för att få honom att passa in i vårt mönster! När man inte lyckades få Jesus att passa någonstans, samlade sig judarna och alla makthavare i Israel i olika omgångar för att hitta den juridiska formel och paragraf som skulle kunna få honom fälld.

Vi tror att människorna som behandlade dessa frågor var moraliska kadaver, men de människorna var precis lika oss. Det är inte bara kött och blod, vilja och kurage; det är fråga om andemakter och myndigheter som ligger bakom och formar människorna. De gör dem till exponenter för satans vilja. När man inte hittade någonting att anklaga Jesus för, så började man till sist ta reda på vad man hört honom säga. Då förde man fram att någon hört honom säga att han var konung. Det räckte. Kunde man bara få det bevisat, eller få honom att erkänna detta, då hade Jesus kvalificerat sig för det straff som var det strängaste. Efter många om och men kom man fram till att Jesus inte var något annat än en zelot, en knivskärare värre än Petrus, en tordönsman värre än Johannes, en uppviglare värre än någon man haft förut. I förebyggande syfte gällde det att få honom neutraliserad.

Anklagelseakten som naglades fast på Jesu kors var denna: Judarnas konung. Att detta var profetiskt sanningsenligt, det visste man inte. När korset restes med hans kropp hängande, då stod över hans huvud, som var krönt av en törnekrona: Judarnas konung. Och i sanning, han var judarnas konung. Till och med knektarna nedanför korset, var tvungna att erkänna det då han uppgav andan, och döden inställde sig. Det blev mörkt i hela landet, och förlåten i templet rämnade uppifrån och ner. Så förkunnades fullkomlig frälsning för rövare, uppviglare, för hedningar - full frälsning och försoning, ty vägen var öppnad in i det allra heligaste, pris ske Gud! När vi studerar detta, ska vi ha klart för oss att vi

inte kan nöja oss med att låta detta vara historia, utan det gäller att spåra Pilatus och Herodes i vår tid. Vi måste spåra zeloterna, fariséerna, sadducéerna.

Finns de som partier, grupper och åskådningar? Finns de som andemakter? Dessutom måste vi spåra Petrus, Johannes och Judas - finns också de? Eller, för att säga det annorlunda: I vilken grupp hör vi hemma. Bibeln talar om olika grupper som agerade och opererade olika i förhållande till Jesus. En del verkade religiösa, andra antireligiösa. En del verkade gensträviga, andra oförbehållsamt öppna. Några kallas herodianer. Jesus varnade för herodianernas surdeg. Något som kunde genomsyra och förstöra gemenskapen. Han talar också om fariséernas surdeg.

Kan vi hitta Pilatus i vår tid? Finns han i vår regering? Vi måste spåra honom, han som sviker och låter sina subjektiva, personliga hänsyn gå före rätten. Var finns Herodes, räven som med diplomatiska och rävaktiga metoder försökte fortsätta och gå in på det filosofiska området, till akademierna. Vi har precis samma kamp att utkämpa, men vi kanske har låtit dessa grupper neutralisera oss? Vi ser dem inte, vi vet inte om var gränserna går, därför att likheterna är för stora. Vi har blivit allt mera lika alla de som i sina funktioner utifrån olika utgångspunkter bekämpade Jesus och hans verk. Hela spektrat finns där - de statliga organen, det privata näringslivet, bankväsendet, de politiska och religiösa organisationerna, föreningsväsendet.

När Jesus undervisade sina lärjungar, gjorde han klart för dem att om de skulle kunna tjäna Guds rikes syften, måste de självständiggöras i förhållande till allt de hade omkring sig. Vad denna självständiggörelseprocess egentligen innebär, har vi tydligen inte fattat, eftersom vi uppfattar detta som ont, och kopplar ord och begrepp till den process vi måste gå igenom, så att vi inte kan hitta några positiva laddningar i den.

Då Jesus säger att man måste hata far och mor, då står vi där förvirrade och undrar hur det hänger ihop. Vi kan inte hitta något gott i en sådan maning. Vi kan inte heller förstå att man ska hata sin syster och sin broder. Men det handlar inte om att frigöras från något gott och värdefullt för att sedan sammanlänkas med något som är sämre, och utelämnas åt sin ensamhet. Vad som måste ske, är personlighetens självständiggörelse och sanna frigörelse. Då möter vi Jesus som vägen, sanningen och livet. Vad är en väg till för? En väg är något man inte bara beskådar, en väg måste man gå. Det måste bli en rörelse i en bestämd riktning.

Jesus sa: Jag har inte kommit för att sända frid, utan svärd. Vad använder man svärd till? Guds ord är levande och kraftigt, och skarpare än något tveeggat svärd. Det åtskiljer. Det är något som måste skäras upp och skiljas åt, därför att det är sammanväxt på ett felaktigt sätt. Vi har blivit siameser; vi har ingen självständighet längre, på grund av syndafallet. Jesus vill inte ha symbios i sitt rike, han vill ha enskilda och självständiga personligheter.

Guds rike gör oss inte till fega krukor, det gör oss så självständiga, att en Guds rikes medborgare ensam vågar gå emot hela världen och säga: Jag har rätt! Hur kan du veta att du har rätt? Jo, Jesus är vägen, sanningen och livet! Att vara självständig efter världens mönster är något helt annat. Det är att vara ekonomiskt oberoende, att ha bildning, akademisk examen och så vara oberoende. Ditt namn kan också ha betydelse. Heter du Nilsson, är det ingen som reagerar, men heter du Wallenberg är det annorlunda. Du blir självständig genom familjen, när du har dess förmögenhet att tillgå.

Bibeln kallar detta att vara uppblåst, men sådan är människan. Bildningen och namnet betyder mycket. Det beror på att vi har skadade värderingsnormer, och påverkas av dem. Inte nog med det, vi är dessutom så fåfängliga, att vi

hela tiden går omkring och skryter. I kyrkorna är det likadant. Är du evangelist, så tittar människorna litet likgiltigt, men är du biskop, och visar det genom att ha ett kors på magen, så faller folk i trance! Sådan är människan. Det finns väl inget så upp och nervänt som att gå omkring på jorden och kalla sig biskop, då man ordinerats av statens kyrka! Det är så genant, att den som blir frälst rodnar över galenskapen. Men i världen briljerar man över positionen, och får inbjudan till konungens bord.

Hela världen är uppbyggd på detta vis. Ifrån allt väsensfrämmande och lögnaktigt spektakel måste vi frälsas. När vi ställs i sanningens ljus upplever vi hur narraktiga vi är, och blir demaskerade. Därför talar Jesus om svärdet. Ett ögonblick av åtskiljande kommer, då vi måste frälsas inifrån - från far och mor, syster och bror, hustru, make. Man måste frälsas från det man äger; till och med från sig själv. Man måste också frigöras från sitt självliv för att komma in i Kristuslivet.

När Jesus här talar om svärdet, så är det inte fördärvets svärd han menar, utan det frälsande svärdet. Men operationen är inte därför mindre smärtsam. Det är en fruktansvärt plågsam process man måste gå igenom för att frälsas. Vi ser i Jesu undervisning denna fruktansvärda konsekvens. Jesus vill personlighetens självständiggörelse och frigörelse, så att kristuslivet kan ta gestalt i oss. Då kommer vi att behandla tingen och människorna omkring oss på samma sätt som Jesus gjorde. Vi kommer att värdera med hans värderingssätt, och vi kommer också att vinna hans resultat.

Denna världens herrar kommer att förakta oss, men himmelen välsignar oss. Då har vi blivit så självständiga och frigjorda, så ingen kan säga: Han är folkpartist, socialdemokrat, kommunist, FNL:are eller missionsförbundare. Guds rike representerar allt och inget. Man kan inte ringa in dess

medborgare och placera dem. Hur är det med skattefrågan, hur är det med etiken och relationerna?

Man kan inte komma underfund med Guds rikes medborgare, för de är helt oberoende. De lever inte som parasiter, men de lever sitt utgivande liv; delar med sig och förmedlar Guds rikes välsignelser. Jesus kom inte för att ta våra liv, han kom för att ge sitt liv åt oss, och befria oss från självlivets destruktioner, så att gudslivet kan ta gestalt i oss och vi kommer in i Guds ursprungliga plan. Vi ska vara elementens, systemens och makternas besegrare och himmelrikets arvtagare. Så är det Gud vill ha det!

Urkristet församlingsliv

Det finns människor som på grund av sin trosövertygelse har lämnat kyrkan. De är teologiskt medvetna om att det var nödvändigt. De kan inte utan vidare bejaka, vare sig utvecklingen som den nu ser ut, eller teologin som den idag förkunnas. De har sett det som ett renlighetskrav, en samvetsfråga, att bryta upp.

Inte därför att de är besvikna på människorna. Men de kan inte för sitt samvetes skull längre ta del i och ta ansvar för utvecklingen. De har brutit upp ifrån statskyrkan, och även lämnat frikyrkan; denna statssubventionerade frikyrka, som har gjort sig beroende av samhällets resurser, och införlivat med sin verksamhet allt mer av statens och samhällets maktmedel. Så upptäcker man att samma människor utan reservationer och skepticism kan stå kvar i fackföreningen som står för en materialistisk och renodlat ateistisk livsåskådning! Fastän de vet detta, så kan de ha sitt namn med i fackförbunden. Det handlar ju om deras inkomster!

En man sade till mig: Hör du, broder Imsen, skulle jag lämna fackföreningen, så skulle jag förlora mitt arbete! Det är väl något vi vetat redan från början, att vi måste frälsas från detta vrånga och avoga släkte; draga ut ifrån dem och icke gå i ok tillsammans med dem som icke tro. Vi vet att Kristus och Beliar inte kan förlikas. Och Guds tempel, vilket är du och jag, kan inte förenas med avgudatempel.

Det är ohygieniskt vara skriven som medlem i en förening, då man inte delar denna förenings ideologi - även om det innebär att man förlorar sin anställning genom att lämna den. Har vi lämnat kyrkan, då måste vi också lämna den nya tidens tempel. Den nya tidens tempel heter inte Guds

hus, utan Folkets hus.

Den nya tidens präster är inte anställda och avlönade av domkapitlen, de får sin lön från helt andra institutioner. Och på samma sätt som förut prästerna gjorde, delar de ut sina ”nådamedel” och ”sakrament” till människorna, och håller dem bundna. Genom den frivilliga anslutningen till fackföreningen, kommer kollektivanslutningen till ett politiskt parti. Båda dessa ting är oförenliga med en väckelsekristen attityd i tiden. Därför finns det bara en väg att gå: Lämna dessa organisationer! Förutsättningen för efterföljelse är uppbrott.

Vi öser in medel i olika institutioner, och tror att bara vi får bättre sjukhus, bättre lärare, bättre teknik, osv, så ska människor bli friskare. Och så upptäcker vi precis rakt motsatt utveckling. Ju fler sjukhus vi får, dess längre blir köerna till dem. Vi får specialister på alla områden. Lyckas man övervinna en sjukdom på ett område, så måste man överföra alla sina resurser på ett annat, eftersom situationen egentligen är den att alla är mer eller mindre sjuka och behöver vård.

Det som många gånger står direkt hindrande för frälsningen, är kyrkan. Det som hindrar arbete, är institutionerna. Arbetsgivarföreningen och fackföreningen. Om folk fick arbeta i frihet, så skulle de skaffa sina egna inkomstmöjligheter. De skulle börja använda händer och huvud på ett annat sätt. Det är naturligtvis farligt att säga det här, men jag tar risken. Vad människor behöver, är inte sätta sig på arbetsförmedlingen och stämpla.

De behöver hjälp att använda armar och ben. Arbetsmöjligheterna ligger vid deras fötter. Lämna fackförbundet! Du kommer säkert att få jobb. Du kanske inte blir läkare, advokat eller direktör, och du kanske inte heller får avtalsenlig lön, men du får glädje i Gud! Kan man leva på det? Man kan i alla fall inte leva utan det. Det finns en framkomlig väg: Trons väg.

Det finns två utskänkningsställen som aldrig har brist på kunder: Systembolaget och apoteket. Det säger en hel del om svenska folkets fysiska och psykiska hälsa. Människorna skulle vara mycket friskare utan denna exploatering av olika läkemedel. Hälsotillståndet skulle ha varit mycket bättre här i landet, om vi inte haft dessa organ som ständigt ser till att hitta namn på mer eller mindre tillfälliga tillstånd som kan benämnas sjukdom.

Vi blir sjukförklarade och fullständigt reducerade. Frågan är denna: Finns det ett alternativ? Ska vi se det utifrån det människor tror idag, så finns det inte. Men ska vi se utifrån Guds eget ord, så bör det finnas ett radikalt alternativ för församlingen. Församlingen bör ta dessa frågor under djup omprövning, om det är meningen att våra medel ska användas till läkemedel i så stor utsträckning som nu är fallet. Det är obekväma frågor, men nödvändiga.

Trots att vi har samhällsvård och resurser, så gör vi den fruktansvärda erfarenheten att många äldre människor dör i total ensamhet, och man observerar dem inte, förrän man känner stanken från deras ruttna kroppar. De har dött i sina moderna lägenheter, som har alla till buds stående tekniska hjälpmedel. Men utan personlig kontakt med nära och kära.

Det är förfärligt att de kristna inte reagerar. Församlingen bör bygga upp sin egen sociala ordning och ekonomiska ordning. Församlingen måste på ett helt annat sätt ta ansvar för de äldre, så att våra äldre syskon kan vara kvar i gemenskapen och bli vårdade på ett sunt och riktigt sätt. Församlingen måste ta ett helt annat ansvar att skapa arbetstillfällen genom sina egna inneboende resurser, liksom i urkristen tid.

Så fort en människa blir frälst, måste vi se till att det fostras fram ansvarstagande, så att hon inte blir understödsberoende. Var och en kan vara egen företagare som kan ar-

beta och få människovärde. Då vi talar om undervisning och studier, tänker vi vanligtvis på skola och pedagoger. Utbildade, meriterade människor med akademiska betyg, som kan sina saker - tror vi. Men om vi börjar tänka efter, så är det så att på samma sätt som kyrkan oftast står i vägen för frälsningen, så står skolan i vägen för undervisningen.

Vad måste ske för att vi ska få en ändring till stånd? Jo, pedagogerna, lärarna, måste ”avskolas”, och skolan avinstitutionaliseras. Vi måste avgiftas alla pedagogiska föreställningar och uppfattningar. Vi har för oss att det inte finns någon möjlighet att bedriva undervisning utan skola! Om vi nöjer oss med att ta reda på vad skolan är idag, så bär hela skolsituationen entydigt vittnesbörd om att detta inte stämmer. Skolan är inget bra undervisningsalternativ. Den är ett hinder. Den är dyr, opraktisk, omänsklig, ineffektiv och, tyvärr, destruktiv.

Nu är frågan denna: Måste man gå i skola för att studera? Måste man nödvändigtvis anlita sjukhus för att få vård? Finns inget annat alternativ? Måste vi hela tiden bygga på yrkesmässiga relationer? Måste vi anlita ombudsmän, kuratorer, ställföreträdare; eller finns det möjlighet att få personliga relationer upprättade? Måste man solidarisera sig med en materialistisk livsåskådning? Måste man vara med i ett politiskt parti eller vara fackligt anslutna för att över huvud taget få arbete? Måste man vara medlem i kyrkan för att få frälsning? Ingen av dessa organisationer är nödvändig.

Låt oss börja från utgångspunkten. Vi ska inte förkasta det goda och värdefulla, men det som hindrar de uppbyggande, skapande krafterna; de som hindrar kreativiteten att fungera. Vi måste då ta itu med systemen, de stora överbyggnader som finns i alla möjliga sammanhang. Då är det slut med mötesgemenskapen; då kommer vi tillbaka till situ-

ationen i urkristen tid. I Apostlagärningarna läser vi ofta med förutfattade meningar. Vi har en tendens att romantisera bibeltexterna. Vi ser något väldigt fint, fromt och heligt i det som skedde i apostlarnas tid. Då bibeln i Apg 2 talar om andedopet, så är det en fantastisk beskrivning - andeutgjutelsen över församlingen.

Då vi läser om de 3.000 som blev frälsta genom det budskap som framfördes av Petrus, så blir vi naturligtvis gripna i djupet av våra hjärtan. Vi tycker det är skakande; en oerhört mäktig manifestation. Sedan går vi vidare och tycker det är alldeles fenomenalt att dessa människor kunde gå så långt i sin trosiver, att de sålde sina egendomar, överlämnade åt församlingen förvaltningen, delade åt alla så att var och en hade vad han behövde. Vi tror vanligen att detta var ett utslag av en speciell andlig kvalité, och glömmer att det var en nödvändighet.

Vilka var det som bodde i Jerusalem? Det var inte Jerusalems urinnevånare som kom samman på pingstdagen. Dem gick det inte rubba på. De lämnade inte sina system, regler och cirklar. Det var inte stabila, ekonomiskt starka urinnevånare i Jerusalem som nu helt plötsligt bejakade evangelium och döptes till Kristus och avyttrade sina ägodelar för att detta skulle komma församlingen till godo. Vilka var det då? Lyssna: ”Nu bodde i Jerusalem fromma judiska män från allahanda folk under himmelen.” Det var judar som tidigare hade levt i diasporan ute i det romerska riket.

De hade på ett eller annat sätt helleniserats eller påverkats av den kultur vars miljö de hade levt fram sitt liv i. Det var judar som under den tiden de levde ute i diasporan hade en dröm om att få återvända till Jerusalem och vara på plats när Messias kom. Och om de skulle dö innan, så ville de i alla fall begravas i Jerusalem. För då Messias kom, skulle de döda uppstå, och de ville vara med på plats då Hans rike

skulle upprättas. De samlade ihop en förmögenhet för att återvända till Jerusalem, och där levde de.

Då dånet hördes den första pingstdagen så kom dessa människor samman. De var mogna, förväntansfulla människor som kom samman, dragna av detta märkliga ljud som hade hörts. Deras Messiasaningar väcktes nu till liv. De fick höra att Messias kommit, och den man som judarna dräpt, honom hade Gud gjort till Herre och Messias. Då de hörde detta, fick de ett styng i sina hjärtan. De frågade: ”Bröder, vad skola vi göra?” Och de fick svaret: ”Gören bättring, och låten alla döpa eder i Herren Jesu Kristi namn!” Då lät de döpa sig, och ställde till med en fruktansvärd skandal. I sin familj, i sin förening, i sina intressegrupper.

Nu trädde de nyomvända fram och predikade: Den Jesus som kallades den förbannade, han är min Herre! Det var skandal. Från det ögonblicket förlorade de alla sina medborgerliga rättigheter. Många gamla förlorade sina pensioner, de förlorade sin föreningstillhörighet. De förlorade rätten till begravningsplatser de själva hade betalt, och många andra rättigheter. I det läget inträffade det underbara: Församlingen förstod att nu var uppbrottet med denna världen så totalt, att de måste skapa sin egen ekonomiska ordning, sin egen sociala ordning och rättsordning. Och så började det. Man sålde det man hade och överlämnade åt apostlarna. Sedan talas om ”den dagliga utdelningen”.

Den dagliga utdelningen har vi uppfattat som en social verksamhet som församlingen bedrev bland de fattiga. Men i så fall hade man överfört det profana systemet också till församlingen. Och det vore något vidrigt, därför att den helige Ande utjämnade ju alla sådana klyftor. Men här underkastade sig alla samma villkor.

Ifrån detta ögonblick var alla lika fattiga. För att var och en skulle ha något att äta i den akuta situation som uppstått

då massor kommit till tro på Jesus Kristus och måste bryta upp från hela det gamla sammanhanget, så började man med något som kallades för den dagliga utdelningen. Dit kom både äldre och yngre. Den utdelningen var alla beroende av. Även apostlarna.

Petrus sa till den man som satt vid Sköna Porten: ”Silver och guld har jag icke, men det jag har, det giver jag dig!” Och så räckte han sin hand till mannen: ”I Jesu Kristi, nasaréens namn, stå upp och gå!” När Petrus sa att han inte hade silver och guld, så var det sant. Han var, liksom de övriga, beroende av den dagliga utdelningen. Det är den urkristna nivå vi inte klarar av. Vi vill till varje pris uppåt. En del säger: Prisa Gud, var glad i Gud och bli frälst! Du som är rik blir ännu rikare. Bli frälst, och du som har en bra bil får en ännu bättre! Bli frälst du som har en villa, och du får ännu bättre bostad! Något av detta möter vi i den moderna förkunnelsen. Men detta finns inte i Nya Testamentet. De som blev kristna, drevs ut från sina tidigare sammanhang.

Hur kan det vara möjligt att hundratusentals andedöpta människor kan stå kvar i sina föreningar, och inte bara stå kvar, utan också accepteras som goda medlemmar? Du lärare, hur kan du vara lärare idag utan att bli avstängd från skolan? Är din primära uppgift att vara pedagog, eller är det att vara vittne? Du sjuksköterska, hur kan du idag okritiskt arbeta i samhällets vårdapparat utan djupa och allvarliga samvetskonflikter som bör leda fram till tvångsneuroser, för att inte säga sinnessjukdom? Du måste bli personlighetskluven om du är ärlig. Du hör evangelii ord predikas, där Jesus säger: ”Jag är vägen, sanningen och livet!” Samtidigt är du beredd att medverka till att den medicinska tekniken står i dödandets tjänst.

Hur många foster ska kristna läkare, sjuksköterskor och biträden se aborterade i rondskålarna, innan de säger farväl

till sjukhusen? Hur många svenska ungdomar ska kristna lärare se successivt brytas ned av skolmiljön och skolideologin, innan de över huvud taget reagerar med sitt eget liv som insats? När blev det legalt att tiga? Vi har valt en opportunistisk linje, som har gjort att vi idag sitter och ropar på trons välsignelser, medan vi håller trons konsekvenser på ljusårs avstånd ifrån vår egen trygga tillvaro. Därför sitter vi idag som skrymtare. Himlen tror inte på oss, helvetet tror inte på oss, och människorna tror inte på oss. Vi har istället gjort oss goda dagar med de erbjudanden som materialismen har gett oss.

Vi har skaffat oss en akademisk utbildningsgrad och kommit in i karriären. Hur länge ska kristna människor acceptera detta, utan att lämna dessa institutioner? De bör placera sig utanför, i en ny, kreativ gemenskap på trons grund, för att betjäna församlingen och göra den duglig för sina vårdande och närande funktioner. Ska detta gå genomföra, då räcker det inte med mötesverksamhet, studiecirklar, eller med annan intressegemenskap några gånger i veckan. Då måste man leva tillsammans, praktiskt taget dygnet runt, och ta ansvar för varandras liv, praktiskt och konkret. Nu är det inte tid med andakter och ljus, med religiösa högtider och stämningar. Nu får vi handla som man gör i katastrofsituationer.

Det är inte fråga om att rädda möbler och konst och hus, institutioner, pengar och arv; nu handlar det om att rädda människor! Läraren måste räddas, eleven måste räddas, sjukvårdspersonalen måste räddas. Men de kommer inte att räddas kollektivt via sina föreningar eller intressegrupper. De måste räddas en och en. Och de kommer att få betala övergången till Guds rike med ett totalt pris, utan prutmån.

De måste börja om från början, och stå där ensamma med sina försörjningsbördor, med sin arbetslöshet, kanske

med sjukdom och andra problem. Men det är i detta nollställda läge som undret sker! Låt oss göra en insats för att rädda det som räddas kan bland barn och ungdom!

Den skola vi har idag är farlig för barnen, den är farlig för föräldrarna och farlig för samhället. Det är bättre med ingen skola alls, än den som för närvarande finns. Vi kan skapa undervisningsalternativ genom att engagera föräldrarna på ett mycket mera aktivt sätt, så att undervisningen blir en integrerad del av fostrargärningen. Varje vardagsrum blir ett klassrum. Det är inte nödvändigt ha den moderna tidens pedagogiska hjälpmedel. Barnen kan vara med och skapa sina egna hjälpmedel. Bygga en stol, sätta ihop en bok! Mycket bättre än den typ av pedagogiska hjälpmedel som idag presenteras i våra skolor. Dyrt och påkostat, men destruktivt och upplösande.

Börja undervisa barnen hemma! Ta steget omgående! Ställ dig till Herrens förfogande, och gör klart för dig att det innebär fullständig ensamhet, men på samma gång kommer du att vara i majoritet, för du och Herren tillsammans är alltid i majoritet! Du kommer att göra den förunderliga erfarenheten, att i det ögonblicket du tar detta trossteg, kommer Guds änglar att beskydda dig, och det Gud har börjat i ditt liv tar gestalt som ordet säger.

Då kommer vi in i urkristet församlingsliv. Vi träffas inte bara söndag förmiddag, utan vi måste söka upp syskonen ofta. Nu måste vi be till Gud! Det är hotfullt och svårt, vi ber om gudomliga lösningar, och får det också! Så måste vi bryta brödet tillsammans för att få näring till troslivet. *Detta är församlingsgemenskap!* Bejaka den, och Gud ska hjälpa dig. Rusta dig, broder och syster för andlig strid! Ta emot Guds kallelse att gå in i tjänsten med andlig smörjelse! Bli en självständig människa, som vågar stå då hela världen rasar och säger emot. Detta är vägen!

Detta liv ger ingen hjältegloria. Du får motstånd från alla sidor, och ibland kanske du får en känsla av att bli berövad förnuftet. Men det är en hälsosam upplevelse, för då vet du vad det är för krafter som finns i den här världen och piskar fram reaktioner av det ena eller andra slaget. Gud välsigne var och en som bejakar kallelsen!